II

(Ne teisėkūros procedūra priimami aktai)

SPRENDIMAI

KOMISIJOS SPRENDIMAS (ES) 2021/1943

2021 m. birželio 14 d.

dėl valstybės pagalbos SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2011/CP), kurią Slovakija suteikė įmonei NCHZ

(pranešta dokumentu Nr. C(2021) 4185)

(Tekstas autentiškas tik slovakų kalba)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 108 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą,

atsižvelgdama į Europos ekonominės erdvės susitarimą, ypač į jo 62 straipsnio 1 dalies a punktą,

atsižvelgdama į savo sprendimą [1], kuriuo remdamasi pradėjo Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą,

pagal pirmiau nurodytą (-as) nuostatą (-as) paprašiusi suinteresuotąsias šalis pateikti pastabų ir atsižvelgdama į jų pastabas,

kadangi:

1. PROCEDŪRA

1.1. Oficialios tyrimo procedūros pradėjimas ir užbaigimas

(1) 2013 m. liepos 2 d. raštu Komisija pranešė Slovakijai apie savo sprendimą pradėti Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo [2] (toliau – SESV) 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą dėl kelių priemonių, kurias, kaip įtariama, Slovakija taikė įmonei „Novácke chemické závody, a.s. v konkurze“ (toliau – NCHZ).

(2) Savo 2014 m. spalio 15 d. Sprendimo (ES) 2015/1826 [3] dėl valstybės pagalbos SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP), kurią Slovakija suteikė įmonei NCHZ (toliau – pradinis sprendimas), 2 straipsnyje Komisija padarė išvadą, kad kreditorių komiteto priimtas sprendimas leisti įmonei NCHZ tęsti veiklą pasibaigus Strateginių įmonių įstatymo galiojimui nėra SESV 107 straipsnio 1 dalyje apibrėžta valstybės pagalba.

(3) Procedūra, taikyta prieš priimant pradinį sprendimą, išdėstyta jo 1–9 konstatuojamosiose dalyse.

---

[1] 2013 m. liepos 2 d. Komisijos sprendimas C(2013) 3555 *final* (OL C 297, 2013 10 12, p. 85).
[2] OL C 297, 2013 10 12, p. 85.
[3] OL L 269, 2015 10 15, p. 71.

1.2. **Bendrojo Teismo sprendimas byloje T-284/15**

(4) Įmonei „AlzChem AG“ pareiškus ieškinį, 2018 m. gruodžio 13 d. sprendimu byloje T-284/15 ([4]) Bendrasis Teismas panaikino pradinio sprendimo 2 straipsnį, motyvuodamas tuo, kad Komisija nepakankamai pagrindė, kodėl sprendimą leisti įmonei NCHZ tęsti veiklą po 2010 m. gruodžio 31 d. (toliau – priemonė) ji vertina kaip ekonominį pranašumą ir kodėl jis priskirtinas valstybės atsakomybei. Visų pirma, nepakankamai pagrįstas vertinimas, susijęs su i) Trenčyno apylinkės teismo (toliau – bankroto teismas) vaidmeniu priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos, ii) viešųjų kreditorių veto teisių buvimu priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos, iii) rizika, kad po 2010 m. gruodžio 31 d. kaupsis kreditorių reikalavimai, ir iv) ekonominės analizės ir NCHZ vadovybės pristatymo svarba 2011 m. sausio mėn. kreditorių sprendimo priėmimui.

(5) Kalbant apie pirmąjį punktą, t. y. bankroto teismo vaidmenį priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos, Bendrasis Teismas nusprendė, kad pradiniame sprendime Komisija turėjo paaiškinti, kaip ji vertina bankroto teismo vaidmenį sprendimų priėmimo procese, ir nurodyti motyvus, kuriais vadovaudamasi ji padarė išvadą, jog sprendimas tęsti NCHZ veiklą negali būti priskirtas bankroto teismo atsakomybei. Konkrečiai, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad pradiniame sprendime kelis kartus minimas 2011 m. sausio 26 d. kreditorių sprendimas ([5]), kuriuo jie susitarė, kad NCHZ turėtų tęsti veiklą, bet neminima 2011 m. vasario 17 d. bankroto teismo intervencija, dėl kurios 2011 m. sausio 26 d. sprendimas tapo privalomas bankroto administratoriui. 2011 m. vasario 17 d. teismo sprendimas neminimas ir pradiniame sprendime pateiktoje atsakomybės priskyrimo analizėje.

(6) Be to, Bendrasis Teismas priminė, kad Komisija negalėjo atsakyti į 2018 m. balandžio 11 d. posėdyje jo pateiktą klausimą, ar bankroto teismas turėjo tik išnagrinėti, ar buvo laikomasi kreditorių sprendimo formalių aspektų, ar jis turėjo patikrinti ir šio sprendimo pagrįstumą ir galėjo prieiti prie kitokios išvados. Bendrasis Teismas taip pat atkreipė dėmesį į konkrečias bankroto teismo dalyvavimo šioje byloje aplinkybes, t. y. į tai, kad jis dalyvavo kaip kompetentingo organo narys ([6]).

(7) Kalbant apie antrąjį punktą, t. y. viešųjų kreditorių veto teises, Bendrasis Teismas nusprendė, jog pradiniame sprendime nenuosekliai paaiškinta, ar užtikrinimo priemones turintys kreditoriai, įėję į kompetentingo organo sudėtį ([7]), sudarė „organą“, kuris sprendimus priėmė balsų dauguma, ar jo narių nuomonės buvo skelbiamos individualiai; pastaruoju atveju pradiniame sprendime nebuvo nurodyta priežastis, kodėl jie veto teisės neturėjo ([8]).

(8) Kalbant apie trečiąjį punktą, t. y. riziką, kad kaupsis reikalavimai, Bendrasis Teismas nusprendė, kad, nors pradiniame sprendime buvo nustatyta tam tikrų užtikrinimo priemones turinčių viešųjų kreditorių reikalavimų padidėjimo po 2010 m. gruodžio 31 d. rizika, nebuvo aišku, ar ir kaip Komisija į tą riziką atsižvelgė taikydama privataus kreditoriaus kriterijų. Bendrasis Teismas taip pat pažymėjo, jog Komisijos išvada, kad viešųjų kreditorių sprendimas dėl tolesnės NCHZ veiklos buvo priimtas tuo pačiu metu ir tomis pačiomis sąlygomis (*pari passu*), kaip panašių privačių kreditorių sprendimai, neatitiko kitur pradiniame sprendime pateiktos informacijos, kad kai kurių iš tų viešųjų kreditorių padėtis buvo kitokia, nes jų reikalavimai NCHZ bankroto metu padidėjo dar iki 2010 m. gruodžio 31 d.

([4]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimas *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15,EU:T:2018:950.

([5]) Visų pirma, pradinio sprendimo 14, 26 ir 32 konstatuojamosios dalys ir 2 straipsnis.

([6]) Kuris 18 konstatuojamojoje dalyje apibrėžtas ir sprendime nurodytas kaip „kompetentingas komitetas“.

([7]) Kuris 18 konstatuojamojoje dalyje apibrėžtas ir sprendime nurodytas kaip „kompetentingas komitetas“. Bendrasis Teismas pažymėjo, kad pagrindas dėl veto teisės buvo susijęs tik su tais užtikrinimo priemones turinčiais viešaisiais kreditoriais, kurie įėjo į kompetentingo komiteto sudėtį, o ne tais, kurie buvo kreditorių komiteto nariai (žr. sprendimo 84 punktą).

([8]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 94 ir 95 punktai.

(9) Kalbant apie ketvirtąjį punktą, t. y. ekonominės analizės ir NCHZ vadovybės pristatymo svarbą 2011 m. sausio mėn. kreditorių sprendimo priėmimui, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, remiantis pradiniu sprendimu, iki bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių sprendimas buvo grindžiamas abiem dokumentais. Kalbant apie ekonominę analizę, Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija buvo teisi padariusi išvadą, jog ekonominė analizė galėtų būti kreditorių sprendimo pagrindas; tačiau jis taip pat pažymėjo, kad pradiniame sprendime nenurodyta, ar, atliekant šią analizę, buvo atsižvelgta į tolesnės NCHZ veiklos kainą tiems kreditoriams, kurių reikalavimai vykstant bankroto procedūrai padidėjo. Todėl neaišku, kodėl tų kreditorių elgesį, remiantis ta analize, reikėjo vertinti taikant privataus kreditoriaus kriterijų. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Bendrasis Teismas taip pat padarė išvadą, kad „AlzChem“ argumentas, jog vadovybės pristatymas nebuvo svarbus vertinant viešųjų kreditorių elgesį, nereikšmingas. Bendrojo Teismo nuomone, pradiniame sprendime nepakankamai pagrįsta, kodėl abu dokumentai – ekonominė analizė ir vadovybės pristatymas – yra svarbūs Komisijai analizuojant tų viešųjų kreditorių, kurių reikalavimai vykstant bankroto procedūrai padidėjo, padėtį.

1.3. **Teismo procesas dėl pirmojo bankroto laikotarpio**

(10) Teismo procesas susijęs su pirmuoju NCHZ bankroto laikotarpiu, kuriuo pagal Strateginių įmonių įstatymą NCHZ turėjo strateginės įmonės statusą. 2019 m. rugsėjo 24 d. Bendrasis Teismas patvirtino Komisijos išvadą, kad pagalba nesuderinama su vidaus rinka, todėl byloje T-121/15 ([9]) atmetė ieškinį dėl pradinio sprendimo 1 straipsnio panaikinimo. 2021 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismas atmetė ([10]) „Fortischem, a.s.“ (toliau – „Fortischem“) apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimo.

1.4. **Oficialios tyrimo procedūros atnaujinimas**

(11) Atsižvelgiant į tai, kad Bendrasis Teismas panaikino pradinio sprendimo 2 straipsnį, oficiali tyrimo procedūra toliau vykdoma: vertinamas sprendimas leisti NCHZ veikti ir pasibaigus atitinkamo Strateginių įmonių įstatymo skirsnio galiojimui.

(12) Komisija paprašė Slovakijos ir pastabų pateikusių suinteresuotųjų šalių vėl teikti pastabas dėl priemonės atsižvelgiant į 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimą. Slovakija pastabas pateikė 2020 m. vasario 14 d.

(13) Komisija gavo pastabas ir iš trijų suinteresuotųjų šalių – atitinkamai 2019 m. gruodžio 5 d., 2019 m. gruodžio 19 d. ir 2020 m. sausio 6 d. Šias pastabas ji perdavė Slovakijai ir suteikė jai galimybę į jas atsakyti. Slovakijos pastabos gautos 2020 m. gegužės 28 d. pateiktame laiške.

2. **BENDROSIOS APLINKYBĖS IR PRIEMONĖS APIBŪDINIMAS**

2.1. **Pagalbos gavėjas**

(14) NCHZ – specialiąsias chemines medžiagas (pvz., kalcio karbidą, PVC, pagrindines chemines medžiagas) gaminusi Slovakijos įmonė, joje 2008 m. dirbo apie 1 400 darbuotojų (įmonės veikla ir operacijos išsamiau aprašytos pradinio sprendimo ([11]) 10 ir 11 konstatuojamosiose dalyse). Įmonės savininkai buvo iš privataus sektoriaus ([12]).

2.2. **NCHZ bankroto procedūra ir kompetentingas organas**

(15) Kai 2009 m. spalio 8 d. buvo pradėta NCHZ bankroto procedūra, buvo priimtas Strateginių įmonių įstatymas ([13]) – jis įmonei taikytas nuo 2009 m. gruodžio 2 d., kai vyriausybė ją paskelbė strategine įmone (toliau – pirmasis bankroto laikotarpis).

([9]) 2019 m. rugsėjo 24 d. Bendrojo Teismo (šeštoji kolegija) sprendimas *Fortischem, a.s. prieš Komisiją*, T-121/15, EU:T:2019:684.

([10]) 2021 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Fortischem prieš Komisiją*, C-890/19 P, EU:C:2021:345.

([11]) Nuoroda į pradinį sprendimą pateikta šio sprendimo 1 konstatuojamojoje dalyje.

([12]) Įmonės savininkė buvo „Disor Holdings Limited“. Vėliau NCHZ veiklą perėmė „Fortischem“, tad cheminių medžiagų NCHZ nebegamina.

([13]) Įstatymas Nr. 493/2009 (Rink.) dėl strateginėms įmonėms taikomų priemonių (su pakeitimais) (toliau – Strateginių įmonių įstatymas), paskelbtas 2009 m. gruodžio 1 d. Oficialiajame leidinyje.

(16) Kadangi nuo 2010 m. gruodžio 31 d. Strateginių įmonių įstatymas įmonei NCHZ nebetaikytas (toliau – antrasis bankroto laikotarpis), tolesnė jos veikla nebebuvo tuo įstatymu užtikrinta. Todėl bankroto administratorius (toliau – administratorius) nebebuvo teisiškai įpareigotas tęsti įmonės veiklos.

(17) Nuo NCHZ bankroto procedūros pradžios įmonės nuostoliai nuolat didėjo, o veiklos sąnaudos buvo didesnės nei pajamos. Pagal Bankroto įstatymą ([14]), kai bankrutuojančios įmonės veiklos sąnaudos viršija pajamas, administratorius privalo apie šią padėtį pranešti atitinkamam kompetentingam organui (toliau – kompetentingas organas) ([15]), t. y. kolektyviniam organui, ir prašyti jo nurodyti, ar įmonė turėtų veikti toliau ir kokiu mastu ([16]).

(18) Kompetentingo organo sudėtis nustatoma remiantis Bankroto įstatymo nuostatomis ir atsižvelgiant į kiekvienos bankroto bylos ypatumus. NCHZ atveju kompetentingą organą sudarė i) kreditorių komitetas – rinktinis organas, atstovaujantis iki bankroto reikalavimus pateikusiems užtikrinimo priemonių neturintiems kreditoriams, ii) iki bankroto reikalavimus pateikę užtikrinimo priemones turintys kreditoriai ir iii) bankroto teismas. ([17])

(19) Pagal Bankroto įstatymą ([18]), kreditoriai, pateikę pripažintus reikalavimus (*zistené pohľadávky*), t. y. bankroto administratoriaus užregistruotus reikalavimus, kurių administratorius neatmetė, kreditorių susirinkime renka kreditorių komiteto narius. Pripažintus neužtikrintuosius reikalavimus pateikę kreditoriai savo teisėmis bankroto procedūroje gali naudotis per kreditorių komitetą ([19]). Kreditorių komiteto nariai privalo veikti paisydami visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių interesų ([20]) ir siekti, kad jų reikalavimai būtų kuo labiau patenkinti ([21]). Pagal Bankroto įstatymą ([22]), be kreditorių komiteto, bankroto teismas ir bankroto administratorius irgi privalo skolininko nemokumą administruoti taip, kad kreditoriai susigrąžintų kuo daugiau savo lėšų.

(20) NCHZ atveju atitinkamu laikotarpiu kreditorių komitetą sudarė penki subjektai: i) „INVEST-KREDIT, s.r.o.“; ii) „Novácka Energetika, a.s.“; iii) „M-ENERGO, s.r.o.“; iv) Slovakijos nacionalinis turto fondas (*Fond národného majetku SR*) ir v) „DAK KIABA, s.r.o.“. Keturių iš kreditorių komiteto narių savininkai buvo iš privačiojo sektoriaus ([23]); vienintelis viešasis subjektas iš kreditorių komiteto narių buvo Slovakijos nacionalinis turto fondas (*Fond národného majetku Slovenskej Republiky*). Kaip buvo nustatyta per bylos nagrinėjimą Bendrajame Teisme ([24]), kreditorių komiteto privatieji nariai, išskyrus „INVEST-KREDIT, s.r.o.“, neturėjo jokių kapitalo ryšių su NCHZ savininku.

(21) Kompetentingam organui taip pat priklausė šeši iki bankroto reikalavimus pateikę užtikrinimo priemones turintys kreditoriai (toliau – paveikti užtikrinimo priemones turintys kreditoriai), kurių užtikrinimo priemone užtikrinti reikalavimai dėl atskirą bankrutuojančios įmonės turtą sudarančio turto buvo pripažinti. Iš privačiojo sektoriaus buvo du užtikrinimo priemones turintys kreditoriai – Pašto bankas („Poštová banka, a.s.“) ir „NLB Factor, a.s.“. Likusieji keturi kreditoriai buvo viešieji subjektai: i) Novakų miestas (*mesto Nováky*); ii) Slovakijos nacionalinis turto fondas; iii) Slovakijos garantijų ir vystymo bankas (*Slovenská záručná a rozvojová banka, a.s.*) ir iv) Aplinkos fondas (*Enviromentálny fond*).

([14]) Įmonės NCHZ bankrotui taikytinas Įstatymas Nr. 7/2005 (Rink.) dėl bankroto ir restruktūrizavimo (toliau – Bankroto įstatymas) (su pakeitimais).

([15]) „Príslušný orgán“, apibrėžtas Bankroto įstatymo 82 straipsnio 2 dalyje. Šioje byloje kompetentingas organas buvo sudarytas pagal Bankroto įstatymo 82 straipsnio 2 dalies c ir e punktus.

([16]) Pagal Bankroto įstatymo 88 straipsnį.

([17]) Kompetentingo organo sudėtis NCHZ bankroto byloje buvo nustatyta remiantis Bankroto įstatymo 82 straipsnio 2 dalies c ir e punktais.

([18]) Bankroto įstatymo 32 straipsnis ir 35 straipsnio 4 dalis.

([19]) Žr. Bankroto įstatymo 33 straipsnį.

([20]) Žr. Bankroto įstatymo 37 straipsnio 4 dalį.

([21]) Žr. Bankroto įstatymo 5 straipsnį.

([22]) Taip pat Bankroto įstatymo 5 straipsnis.

([23]) Kreditorių komiteto privačiųjų narių savininkai, jau išvardyti pradinio sprendimo 9 išnašoje, yra šie: „INVEST-KREDIT, s.r.o.“ (savininkė – vienintelė NCHZ akcininkė DISOR HOLDINGS LIMITED); „Novácka Energetika, a.s.“ (iš pradžių NCHZ patronuojamoji įmonė, o nuo 2011 m. sausio mėn. jos didžiausia akcininkė yra STUPEFY HOLDINGS LIMITED); „M-ENERGO, s.r.o.“ (didžiausia akcininkė – STUPEFY HOLDINGS LIMITED) ir „DAK KIABA, s.r.o.“.

([24]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 174, 175 ir 180 punktus.
Kaip tuose sprendimo punktuose nagrinėjamą pagrindą, „AlzChem“ nurodė kapitalo ryšius tarp kelių privačių kreditorių ir NCHZ savininkų, taip suabejodama, ar Komisijai derėjo kreditorių komiteto sprendimą naudoti kaip lyginamąjį standartą taikant privataus kreditoriaus kriterijų.

(22) Pagal Bankroto įstatymą ([25]), į kompetentingo organo sudėtį įeina ir bankroto teismas, kai administratorius atmeta užtikrinimo priemones turinčio kreditoriaus užtikrintą reikalavimą dėl atskirą (o ne bendrą) bankrutuojančios įmonės turtą sudarančio turto ([26]). NCHZ atveju administratorius atmetė tariamą užtikrinimo priemones turinčio privataus kreditoriaus REDQUEST LIMITED ([27]) reikalavimą, o kreditorius tą atmetimą apskundė. Taigi, į kompetentingo organo sudėtį, be kreditorių komiteto ir užtikrinimo priemones turinčių kreditorių, bankroto teismas įėjo (tik) dėl to, kad REDQUEST LIMITED reikalavimas buvo užginčytas. Kaip kompetentingo organo narys, bankroto teismas paiso paveiktų kreditorių teisėtų interesų bei jų pareiškimų, taip pat kitų kompetentingo organo narių pareiškimų (taip pat žr. 42 konstatuojamąją dalį). Iš pirmiau aprašytos kompetentingo organo sudėties matyti, kad į kompetentingo organo sudėtį įėjo šie viešieji kreditoriai: Novakų miestas, Slovakijos nacionalinis turto fondas, Slovakijos garantijų ir vystymo bankas ir Aplinkos fondas.

2.3. **Priemonės aprašymas**

(23) Vertinama priemonė yra kompetentingo organo sprendimas nurodyti bankroto administratoriui tęsti NCHZ veiklą. Priemonę 2011 m. sausio 26 d. vienbalsiai priėmė kreditorių komitetas ir užtikrinimo priemones turintys kreditoriai. 2010 m. gruodžio 31 d. nustojus galioti Strateginių įmonių įstatymui, 2011 m. vasario 17 d. bankroto teismo, kaip kompetentingo organo nario, sprendimu priemonė tapo privaloma.

(24) 2012 m. rugpjūčio 1 d., kai pasibaigė antrasis bankroto laikotarpis, duomenimis, visa NCHZ neįvykdytų įsipareigojimų viešiesiems arba valstybės valdomiems kreditoriams, prisiimtų bankroto procedūros metu, vertė sudarė maždaug 13,4 mln. EUR. 1 lentelėje parodytas NCHZ įsipareigojimų viešiesiems kreditoriams padidėjimas per pirmąjį ir antrąjį bankroto laikotarpius (kaip jau nurodyta pradinio sprendimo 23 konstatuojamojoje dalyje). Šie įsipareigojimai apibrėžiami kaip „reikalavimai į nekilnojamąjį turtą“ ([28]). NCHZ neįvykdyti įsipareigojimai viešiesiems kreditoriams, prisiimti bankroto procedūros metu, išsamiau aprašyti pradinio sprendimo 22–25 konstatuojamosiose dalyse.

1 lentelė

NCHZ įsipareigojimai viešiesiems kreditoriams (per pirmąjį ir antrąjį bankroto laikotarpius, padėtis 2012 m. rugpjūčio 1 d.) ([29])

Valdžios institucijos ir (arba) valstybės valdomos įmonės	Įsipareigojimo suma (EUR)
Socialinio draudimo įmonė („Sociálna poisťovňa“)	9 297 270,28
Bendrojo sveikatos draudimo įmonė („Všeobecná zdravotná poisťovňa“)	1 549 019,98
Valstybinė vandentvarkos įmonė („Slovenský vodohospodársky podnik, š.p.“)	1 354 321,00
Novakų miestas (atliekų tvarkymo mokestis, nekilnojamojo turto mokestis)	650 158,75
Aplinkos fondas	475 678,64
„RTVS, s.r.o.“	14 870,72

([25]) Bankroto įstatymo 82 straipsnio 2 dalies e punktas.
([26]) Užtikrintasis reikalavimas gali būti atmestas, pavyzdžiui, dėl jo teisinio pagrindo, vykdytinumo ir kt.
([27]) Londone (Jungtinė Karalystė) įsisteigusi įmonė.
([28]) Bankroto įstatymo 87 straipsnis.
([29]) Lentelėje pavaizduota padėtis 2012 m. rugpjūčio 1 d. Todėl joje nurodyti ne visi kai kurių kreditorių, aktyviai palaikiusių santykius su NCHZ per bankroto laikotarpį (pvz., Aplinkos fondo, Novakų miesto), įsipareigojimai, nes reikalavimai, pateikti po bankroto, įskaitant su įmonės veikla susijusius reikalavimus, vykstant bankroto procedūrai buvo patenkinti pirmumo tvarka. Taigi, kai kurie po bankroto pateikti reikalavimai buvo patenkinti iki 2012 m. rugpjūčio 1 d.

Kelios savivaldybės (atliekų tvarkymo mokestis, nekilnojamojo turto mokestis)	5 704,40
Bendra sveikatos draudimo įmonė (Spoločná zdravotná poisťovna)	4 463,19
Motorinių transporto priemonių apmokestinimo institucija (Daň z motorových vozidiel)	2 390,50
IŠ VISO	**13 353 877,46**

(25) 2 lentelėje nurodyti NCHZ neįvykdyti įsipareigojimai viešiesiems arba valstybės valdomiems kreditoriams, prisiimti bankroto procedūros metu konkrečiais laiko momentais.

2 lentelė

NCHZ įsipareigojimai viešiesiems kreditoriams bankroto paskelbimo dieną ir bankroto procedūros metu, kurie buvo neįvykdyti 2009 m. gruodžio 31 d. ir 2010 m. gruodžio 31 d. ([30])

Valdžios institucijos ir (arba) valstybės valdomos įmonės	Įsipareigojimo suma (EUR) bankroto paskelbimo dieną	Įsipareigojimo suma (EUR) bankroto procedūros metu 2009 m. gruodžio 31 d.	Įsipareigojimo suma (EUR) bankroto procedūros metu 2010 m. gruodžio 31 d.
Socialinio draudimo įmonė		544 001,99	3 878 065,44
Bendrojo sveikatos draudimo įmonė	72 442,24	91 694,96	626 702,68
Valstybinė vandentvarkos įmonė	91 213,48	66 595,2	732 177,68
Novakų miestas	67 645,53 *	156,34	48 367,11
Aplinkos fondas	1 019 792,01 **	29 762,71	222 954,21
„RTVS, s.r.o.“		929,42	6 041,23
Kelios savivaldybės (atliekų tvarkymo mokestis)			470,00
Bendra sveikatos draudimo įmonė	2 484,19	2 676,82	4 463,19
Sąjungos sveikatos draudimo įmonė	7 212,77	9 015,66	67 529,73
Sveikatos draudimo įmonė „DOVERA“	81 369,57	116 377,21	827 004,92

* *įskaitant 43 781,67 EUR vertės užtikrintąjį reikalavimą ir 23 863,86 EUR vertės neužtikrintąjį reikalavimą;*
** *įskaitant 949 879,66 EUR vertės užtikrintąjį reikalavimą ir 69 912,35 EUR vertės neužtikrintąjį reikalavimą.*

(26) Aplinkos fondo reikalavimus, pateiktus po bankroto per pirmąjį bankroto laikotarpį, daugiausia sudarė 192 454 EUR oro taršos mokestis, kurį 2010 m. gegužės mėn. Aplinkos fondas nustatė už oro taršą 2009 m. 2011 m. oro taršos mokestis, nustatytas 2011 m. gegužės mėn. už taršą 2010 m., sudarė 170 070 EUR. Kadangi dalis metinio oro taršos mokesčio nebuvo sumokėta, 2010 m. pabaigoje reikalavimai, pateikti po bankroto, sudarė 222 954 EUR.

([30]) 2014 m. gegužės 12 d. Slovakijos valdžios institucijų pateiktos pastabos.
Kalbant apie kreditorius, aktyviai palaikiusius santykius su NCHZ per bankroto laikotarpį, šios sumos apima ne visus prisiimtus įsipareigojimus, nes reikalavimai, pateikti po bankroto, įskaitant su įmonės veikla susijusius reikalavimus, vykstant bankroto procedūrai buvo patenkinti pirmumo tvarka.

(27) Pagrindinis Novakų miesto reikalavimas, pateiktas po bankroto per pirmąjį bankroto laikotarpį, buvo 2010 m. kovo mėn. nustatytas 523 793 EUR nekilnojamojo turto mokestis už 2010 m. 2010 m. pabaigoje reikalavimai, pateikti po bankroto, sudarė 29 762 EUR (daugiausia NCHZ įsipareigojimas dėl nekilnojamojo turto mokesčio).

(28) Kaip nurodyta 17 konstatuojamojoje dalyje, kai NCHZ veiklos sąnaudos viršijo pajamas ir įmonei nebebuvo taikomas Strateginių įmonių įstatymas, administratorius privalėjo apie tai informuoti kompetentingą organą ir prašyti nurodymų. Kaip numatyta Bankroto įstatyme, administratorius pranešė apie padėtį kreditorių komiteto nariams ir visiems užtikrinimo priemones turintiems kreditoriams 2011 m. sausio 26 d. įvykusiame bendrame susirinkime.

(29) 2011 m. sausio 26 d. susirinkime NCHZ vadovybė pristatė tyrimą „NCHZ Novakuose – restruktūrizavimo galimybių studija“ (toliau – vadovybės pristatymas), kuriame, be kita ko, buvo tiriamos įmonės veiklos nutraukimo pasekmės jos įsipareigojimų įvykdymui ir poveikis regionui bei valstybės ir miesto pajamoms. Vadovybės pristatyme konstatuota, kad veiklos nutraukimas būtų nepalankus kreditorių interesams, visų pirma atsižvelgiant į tai, kad veiklos nutraukimo sąnaudos tikrai viršytų likutį po veiklos įsipareigojimų įvykdymo ir kad norint vėliau vėl pradėti veiklą sąnaudos būtų labai didelės.

(30) Vadovybės pristatyme taip pat nagrinėtos galimybės NCHZ parduoti kaip veikiantį verslą. Pristatyme konstatuota, kad dėl NCHZ grynosios einamosios vertės įmonės parduoti neįmanoma. Tačiau pristatyme akcentuota, kad įmonę būtų galima sėkmingai parduoti ėmusis tam tikrų restruktūrizavimo priemonių. Konkrečiai, kadangi pagal Strateginių įmonių įstatymą buvo draudžiama atleisti darbuotojus, sumažinti darbuotojų skaičių, taigi ir sumažinti veiklos sąnaudas, NCHZ galėtų tik šiam įstatymui nustojus galioti antrojo bankroto laikotarpio pradžioje.

(31) Pristatyme išsamiai ištirtas scenarijus, ar nutraukus veiklą pavyktų įvykdyti NCHZ įsipareigojimus, ir nustatyta, kad tikėtina įmonės turto tikroji vertė sudarytų tik 15,5 mln. EUR.

(32) Vadovybės pristatyme taip pat trumpai apžvelgtas NCHZ veiklos nutraukimo poveikis regionui ir trečiosioms šalims ([31]). Tarp tiesioginių padarinių – maždaug 1 700 darbuotojų atleidimas ir padidėjęs nedarbas. Remiantis skaičiavimais, vien dėl sumažėjusių savivaldybės mokesčių ir mokėjimų Novakų miesto pajamos sumažėtų 572 000 EUR per metus; tą sumą sudarytų 526 000 EUR nekilnojamojo turto mokesčiai ir 46 000 EUR komunalinių atliekų tvarkymo mokestis ([32]). Apskaičiuotas tikėtinas valstybės pajamų sumažėjimas – 7,4 mln. EUR per metus, daugiausia dėl įmokų, susijusių su darbo užmokesčiu (6,4 mln. EUR), nuotekų valymo mokesčiais (747 000 EUR) ir oro taršos mokesčiu (192 000 EUR).

(33) Be to, kreditoriai turėjo administratoriaus parengtą 2010 m. gruodžio 23 d. ekonominę analizę (toliau – ekonominė analizė, arba analizė), kurioje padaryta išvada, jog NCHZ veiklos nutraukimas prieštarautų bendriems NCHZ kreditorių interesams. Analizėje nurodyti keli galimi scenarijai ([33]) ir pateiktas apibendrintų visų NCHZ kreditorių sąnaudų ir pajamų palyginimas, nenagrinėjant pavienių kreditorių padėties. Bendri bankrutuojančios NCHZ veiklos nuostoliai iki 2010 m. gruodžio 15 d. įvertinti apytiksle15,8 mln. EUR ([34]) suma (4,4 mln. EUR atėmus nurašytas sumas).

([31]) Vadovybės pristatymo 34–36 skaidrės.

([32]) Apskaičiuota, kad Novakų miesto pajamos sumažėtų iš viso 757 000 EUR per metus.

([33]) Buvo išnagrinėti šie scenarijai: i) visos įmonės pardavimas, jai toliau veikiant; ii) įmonės pardavimas dalimis, jai toliau veikiant; iii) įmonės pardavimas dalimis, kai kurioms jos dalims toliau veikiant, ir iv) turto pardavimas ir visiškas veiklos nutraukimas.

([34]) Apskaičiuota kaip skirtumas tarp 202,2 mln. EUR įmonės veiklos sąnaudų ir 186,4 mln. EUR pajamų už laikotarpį nuo NCHZ bankroto paskelbimo bankroto teisme 2009 m. spalio 2 d. (2009 m. rugsėjo 24 d. prasidėjus bankroto procedūrai) iki 2010 m. gruodžio 15 d.

(34) Visų pirma, analizėje nurodyta, kad, nutraukus NCHZ veiklą, sąnaudos labai išaugtų ir sudarytų iš viso daugiau kaip 48 mln. EUR: didžioji dalis sąnaudų susijusi su chemijos produktų gamybos įmonių uždarymu ir aplinkos išvalymu (apie 37,3 mln. EUR) ir personalu (10,5 mln. EUR, jei įvykdomi visi teisiniai įsipareigojimai ([35])). Šių maždaug 48 mln. EUR sąnaudų būtų galima nepatirti, jeigu NCHZ veikla būtų tęsiama. Analizėje taip pat konstatuota, kad, be šių tiesioginių NCHZ veiklos nutraukimo sąnaudų, būtų reikėję papildomai finansuoti (tuo metu) neįvykdytų maždaug 16 mln. EUR ([36]) su NCHZ veikla susijusių reikalavimų (kurių terminas dažniausiai dar nesuėjęs). Kita vertus, pagal NCHZ veiklos nutraukimo scenarijų, buvo tikimasi gauti 47–52 mln. EUR pajamų už parduotą pavienį turtą (neatsižvelgiant į papildomas įrangos išmontavimo ir pašalinimo sąnaudas). Nutraukus įmonės veiklą, nepatenkinti su įmonės veikla susiję reikalavimai būtų tenkinami kaip reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą ([37]). Vadinasi, nutraukus veiklą, padaugėtų reikalavimų, kuriuos reikėtų patenkinti iš bankrutuojančios įmonės turto, o dėl to reikalavimų patenkinimas apskritai sumažėtų. Taigi, bankroto administratoriaus nuomone, NCHZ veiklos nutraukimo ir pavienio jos turto pardavimo galimybė yra nepalankiausia, ypač atsižvelgiant į dideles sąnaudas, susijusias su visų teisinių eksploatacijos nutraukimo ir aplinkos išvalymo įsipareigojimų įvykdymu. Be to, analizėje konstatuota, kad vėl pradėti NCHZ veiklą po uždarymo būtų labai problemiška arba neįmanoma ([38]).

(35) Analizėje taip pat ištirti potencialių įmonės pirkėjų interesai. Pirmajame viešojo NCHZ pirkimo konkurso etape (*verejné ponukové konanie*) iš septynių suinteresuotų pirkėjų tik įmonė „M-ENERGO, s.r.o.“ pateikė 2 mln. EUR pasiūlymą. Todėl, administratoriaus nuomone, nebuvo aišku, ar naujas konkurso etapas pritrauktų kitų suinteresuotų pirkėjų. Šiuo klausimu buvo pažymėta, kad pirkėjas negalėtų perimti maždaug 6,1 mln. EUR vertės neįvykdytų viešųjų įsipareigojimų ir jie būtų tenkinami iš bankrutuojančios įmonės turto (*pohľadávky proti podstate*). Remiantis analize, toliau vykdant veiklą ir nesiimant taupymo priemonių, 2011 m. nuostoliai siektų 3,8 mln. EUR.

(36) Į analizę įtraukti keli veiksniai, kuriuos galima vertinti kaip galinčius padaryti poveikį iki bankroto pateiktų reikalavimų tenkinimui, jeigu NCHZ veikla būtų (bent iš dalies) tęsiama, tačiau toks poveikis nedetalizuotas. Pirma, numatytos sąnaudų mažinimo priemonės (kaip antai dalinis darbuotojų atleidimas) padarytų poveikį finansiniams veiklos rezultatams. Antra, NCHZ pardavimo pajamos galėtų skirtis priklausomai nuo to, ar NCHZ būtų parduodama visa ar dalimis (kartu tęsiant atitinkamų dalių veiklą) arba nutraukus NCHZ veiklą būtų parduodamas pavienis turtas. Analizėje konstatuota, kad, jeigu būtų parduodamos verslo dalys, parduoti pavyktų tik pelningiausias NCHZ verslo veiklos dalis ir susijusį turtą (kaip antai kalcio karbido padalinį), o iš bankrutuojančios įmonės turto reikėtų padengti kitų NCHZ verslo dalių uždarymo sąnaudas. Kalcio karbido gamyba technologiškai susieta su kita NCHZ veikla (padaliniais); taigi, nutraukiant kitą veiklą, bet išlaikant kalcio karbido gamybą, atsirastų papildomų sąnaudų, tad kalcio karbido padalinio pelningumas sumažėtų. Taigi, ekonominėje analizėje konstatuota, kad įmonės pardavimo dalimis (toliau tęsiant visos įmonės veiklą ir imantis papildomų sąnaudų mažinimo priemonių arba tęsiant tik kai kurių jos dalių veiklą) alternatyva yra rizikinga.

(37) Pagal Bankroto įstatymą, kreditorių komitetas priėmė sprendimus dalyvavusių narių balsų dauguma, kiekvienam nariui turint po vieną balsą ([39]). Pagal tą patį įstatymą, kiekvienas komiteto narys privalėjo veikti paisydamas bendrų visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių interesų ([40]). Tai reiškia, kad balsuota paisant visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių, įskaitant į kreditorių komiteto sudėtį neįėjusius kreditorius, interesų.

([35]) Priklausomai nuo darbo sutarčių nutraukimo sąlygų, personalo išlaidos sudarytų 7,7 mln. EUR, 8,9 mln. EUR arba 10,5 mln. EUR.

([36]) Ši suma neapima visų reikalavimų, pateiktų per pirmąjį bankroto laikotarpį, nes su įmonės veikla susiję reikalavimai buvo tenkinami nuolat, tad dalis tų reikalavimų jau buvo patenkinta.

([37]) Bankroto įstatymo 88 straipsnio 8 dalis.

([38]) Visų pirma, nutraukus veiklą elektrolizės naudoti nebegalima ir vėl pradėti gamybą būtų neįmanoma. Analogiškai, jeigu kalcio karbidui gaminti naudojamos karbido krosnys būtų išjungtos, vėl jas pajungti būtų problemiška.

([39]) Bankroto įstatymo 38 straipsnio 2 dalis.

([40]) Bankroto įstatymo 37 straipsnio 4 dalis.

(38) Remiantis vadovybės pristatyme ir ekonominėje analizėje pateikta informacija, visi 2011 m. sausio 26 d. susirinkime dalyvavę kreditorių komiteto nariai pritarė siūlomam nurodymui bankroto administratoriui tęsti NCHZ veiklą tomis pačiomis sąlygomis. Tai reiškia, kad NCHZ galėtų vykdyti veiklą tokiu pat mastu, kokiu ji ją vykdė iki tol, nes nė vienas iš narių nebalsavo prieš arba nesusilaikė. Taigi, kreditorių komiteto sprendimas buvo priimtas vienbalsiai, nors kreditorių komiteto nurodymui patvirtinti būtų pakakę daugumos. Be to, pritarimą tam nurodymui administratoriui išreiškė kiekvienas iš susirinkime dalyvavusių užtikrinimo priemones turinčių kreditorių. Tai reiškia, kad nė vienas iš užtikrinimo priemones turinčių kreditorių neatmetė siūlomo nurodymo arba nesusilaikė nuo pozicijos išreiškimo.

(39) Be to, antrasis aptartas susirinkimo darbotvarkės punktas buvo NCHZ turto realizavimo forma ir būdas. Kaip matyti iš susirinkimo protokolo, dalyvavę kreditoriai preliminariai susitarė visą NCHZ, t. y. veikiantį verslą, parduoti konkurso tvarka.

(40) Paskelbus 2011 m. sausio 26 d. kreditorių komiteto sprendimą su nurodymu administratoriui ([41]), bet kuris užtikrinimo priemonių neturintis viešasis ar privatus kreditorius turėjo teisę apskųsti nurodymą bankroto teismui, motyvuodamas tuo, kad nurodymas prieštarauja bendriems užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių interesams ([42]). Tačiau bankroto teismui nurodymo neapskundė nė vienas kreditorius.

(41) Tas pats nurodymas administratoriui vėliau pateiktas bankroto teismui – šis galėjo jį patvirtinti arba nuspręsti, kaip administratorius turėtų elgtis ([43]); taigi, jei tas teismas būtų priėmęs sprendimą, kitų kompetentingo organo narių sprendimas būtų buvęs faktiškai panaikintas.

(42) Pagal Bankroto įstatymą ([44]), kai bankroto teismas yra kompetentingo organo narys, prieš administratoriui arba kitiems kompetentingo organo nariams duodant teismui nurodymą patvirtinti, savo nuomonę dėl nurodymo pareiškia kiti kompetentingo organo nariai. Bankroto teismas savo nutartimi (*uznesenie*) duotą nurodymą gali patvirtinti arba nuspręstu, ką daryti toliau. Teismo nutartis administratoriui yra privaloma. Priimdamas nutartį bankroto teismas atsižvelgia į paveiktų kreditorių teisėtus interesus bei jų pareiškimus, taip pat į kitų kompetentingo organo narių pareiškimus.

(43) NCHZ atveju bankroto teismas, veikdamas kaip kompetentingo organo narys, nurodymą administratoriui patvirtino 2011 m. vasario 17 d. nutartimi ([45]). Teismo nutartis administratoriui buvo teisiškai privaloma. Bankroto teismas atsižvelgė į tai, kad nutartį dėl nurodymo administratoriui tęsti NCHZ veiklą kreditorių komitetas priėmė vienbalsiai ir kad visi paveikti užtikrinimo priemones turintys kreditoriai ([46]) administratoriui davė tą patį nurodymą, kaip kreditorių komitetas. Bankroto teismas taip pat paaiškino, kodėl nagrinėjamoje byloje jis įėjo į kompetentingo organo sudėtį: todėl, kad administratorius atmetė užtikrintąjį kreditoriaus REDQUEST LIMITED reikalavimą, todėl šis, siekdamas, kad jo užtikrintasis reikalavimas būtų pripažintas, pradėjo teismo procesą. Iš bankroto teismo pateiktų motyvų matyti, jog jis atsižvelgė į pavienių kompetentingo organo narių (t. y. kreditorių komiteto ir pavienių užtikrinimo priemones turinčių kreditorių) pareiškimus ir į tai, kad dėl nurodymo administratoriui nė vienas iš kompetentingo organo narių neprieštaravo. Savo motyvuose bankroto teismas paminėjo ekonominę analizę (žr. 33–36 konstatuojamąsias dalis), kurią jis buvo nurodęs administratoriui parengti; joje padaryta išvada, kad NCHZ veiklos nutraukimas būtų nepalankiausia galimybė norint patenkinti kreditorių reikalavimus, atsižvelgiant į sąnaudas, susijusias su veiklos nutraukimu. Bankroto teismas padarė išvadą, kad, atsižvelgęs į šias aplinkybes ir kompetentingo organo narių pareiškimus, jis nenustatė, kad siūlomas nurodymas neatitiktų paveiktų kreditorių teisėtų interesų ar jiems prieštarautų. Kaip matyti iš bankroto teismo pateiktų motyvų, patvirtindamas nurodymą jis atskirai nevertino pavienių kreditorių, pavyzdžiui, REDQUEST LIMITED, interesų ir, kaip jau paaiškinta, teismo nutartyje jis minimas tik tiek, kiek tai susiję su bankroto teismo dalyvavimu kompetentingo organo veikloje.

([41]) 2011 m. sausio 26 d. kreditorių komiteto sprendimas (*uznesenie*) ir susirinkimo protokolas buvo paskelbti 2011 m. vasario 15 d. komerciniame leidinyje („Obchodný vestník“).

([42]) Bankroto įstatymo 38 straipsnio 7 dalis.

([43]) Bankroto įstatymo 83 straipsnio 4 dalis.

([44]) Bankroto įstatymo 83 straipsnio 4 dalis.

([45]) Nutartis (*uznesenie*) Nr. 29K/43/2009-18279.

([46]) Bankroto teismas išvardijo 6 užtikrinimo priemones turinčius kreditorius, kurie buvo kompetentingo organo nariai (taip pat žr. šio sprendimo 21 konstatuojamąją dalį).

(44) Į kompetentingo organo (kurio sudėtis aprašyta 18–22 konstatuojamosiose dalyse), kuris sprendė dėl tolesnės NCHZ veiklos per antrąjį bankroto laikotarpį, sudėtį įėjo ne visi (viešieji) iki bankroto reikalavimus pateikę NCHZ kreditoriai. Antai kompetentingame organe nebuvo atstovaujama šiems viešiesiems kreditoriams: socialinio draudimo įmonei („Sociálna poisťovňa“) ir bendrojo sveikatos draudimo įmonei („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.“). Todėl tie kreditoriai, kuriems kompetentingame organe nebuvo atstovaujama, nes jie nebuvo nei kreditorių komiteto nariai, nei iki bankroto reikalavimus pateikę užtikrinimo priemonių turintys kreditoriai, negalėjo tiesiogiai dalyvauti priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos per antrąjį bankroto laikotarpį.

(45) Taigi, tolesnė NCHZ veikla nustojus galioti Strateginių įmonių įstatymui buvo grindžiama kompetentingo organo, veikiančio kaip kolektyvinis subjektas, sprendimu nurodyti bankroto administratoriui tęsti NCHZ veiklą; jo nariai (t. y. kreditorių komitetas ir užtikrinimo priemones turintys kreditoriai) išreiškė savo poziciją 2011 m. sausio 26 d. bendrame susirinkime, o likęs narys (t. y. bankroto teismas) nurodymą bankroto administratoriui patvirtino 2011 m. vasario 17 d. nutartimi. Po šio sprendimo NCHZ veiklos nenutraukė iki tol, kol 2012 m. liepos mėn. ji, kaip veikiantis verslas, buvo parduota įmonei „Via Chem Slovakia“.

3. SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ IR SLOVAKIJOS PASTABOS

3.1. Pastabos dėl atsakomybės priskyrimo

(46) „AlzChem Group AG“ (toliau – „AlzChem“) teigia ([47]), kad sprendimas tęsti NCHZ veiklą priskirtinas valstybės atsakomybei, nes užtikrinimo priemones turintys kreditoriai turi teisę vetuoti tolesnę NCHZ veiklą. „AlzChem“ šią veto teisę kildina iš sisteminio Bankroto įstatymo aiškinimo, remdamasi nuostata, kad į kompetentingo organo sudėtį įeina kiekvienas užtikrinimo priemones turintis kreditorius. Todėl užtikrinimo priemones turintys kreditoriai neturėtų būti vertinami kaip kolektyvinis subjektas – dėl to „AlzChem“ daro išvadą, kad kiekvienas užtikrinimo priemones turintis kreditorius galėjo individualiai duoti administratoriui nurodymą dėl savo atskiro turto ir vetuoti nurodymo priėmimą. „AlzChem“ tvirtina, kad tam, kad bankroto administratoriui duotas nurodymas būtų privalomas užtikrinimo priemones turintiems kreditoriams, jį turėjo patvirtinti kiekvienas iš jų. „AlzChem“ nuomone, atsakomybė valstybei priskirtina ir todėl, kad NCHZ kreditorių sprendimą patvirtino ir privalomu pripažino bankroto teismas. Nacionaliniai teismai vykdo viešosios valdžios funkcijas, todėl jų sprendimai priskirtini valstybės atsakomybei. „AlzChem“ taip pat remiasi Teisingumo Teismo praktika, pagal kurią nacionalinių teismų nutartys gali būti laikomos valstybės pagalbos priemonių teisiniu pagrindu. „AlzChem“ tvirtinimu, valstybės atsakomybę lemia ir kitas veiksnys – tai, kad sprendimą kreditoriai priėmė vienbalsiai (o vėliau bankroto teismas jį peržiūrėjo ir patvirtino).

(47) „Fortischem“ neigia atsakomybės priskyrimą valstybei ([48]), tvirtindama, kad Slovakijos bankroto įstatyme nenumatyta nei kreditorių komiteto narių, nei užtikrinimo priemones turinčių kreditorių veto teisė, todėl užtikrinimo priemones turintys viešieji kreditoriai negalėjo vetuoti sprendimo dėl tolesnės NCHZ veiklos. Antra, „Fortischem“ teigia, kad bankroto teismo vaidmuo šioje byloje buvo tik įvertinti iki bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių sprendimo teisėtumą ir suderinamumą su bankroto teise. Remiantis Teisingumo Teismo sprendimais *Pearle* ([49]) ir *Doux Elevage* ([50]), atsakomybę galima atmesti, kai atitinkamas viešasis subjektas tik patvirtina ir padaro privalomus rinkos operatorių priimtus sprendimus. Šioje byloje iš ekonominės analizės matyti, kad veikiančio verslo pardavimas buvo palankesnis sprendimas nei likvidavimas ir kad visi balsavimo teisę turintys kreditoriai balsavo už tolesnę įmonės veiklą. Todėl, „Fortischem“ nuomone, bankroto teismo diskrecija ir vaidmuo buvo labai menki: jis turėjo tiesiog prižiūrėti bankroto taisyklių laikymąsi.

(48) „Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s.“ (toliau – SRS), NCHZ bankroto administratorė, teigia ([51]), kad veto teisės neturėjo nė vienas kompetentingo organo narys. Taigi, neatsižvelgiant į faktinius kreditorių pareiškimus, tiek tais atvejais, kai kreditoriai laikėsi bendros nuomonės, tiek tais atvejais, kai jų nuomonės išsiskyrė, privalomas nurodymas administratoriui galiausiai visuomet būna teismo nutarties formos. Anot SRS, tai reiškia, kad faktiškai nė vienas kreditorius (kompetentingo organo narys) negalėjo vetuoti nurodymo administratoriui.

([47]) 2020 m. sausio 6 d. „AlzChem“ pateikta informacija.
([48]) 2019 m. gruodžio 19 d. „Fortischem“ pateikta informacija.
([49]) Sprendimas *Pearle ir kt.*, C-345/02 (OL C 228, 2004 9 11, p. 6).
([50]) Sprendimas *Doux Elevage SNC*, C-677/11 (OL C 225, 2013 8 3, p. 21).
([51]) 2019 m. gruodžio 4 d. SRS pateikta informacija, kurioje daroma nuoroda į 2013 m. rugpjūčio 27 d. SRS pateiktą informaciją.

(49) Vadinasi, SRS nuomone, sprendimą, kad NCHZ turėtų tęsti veiklą, priėmė bankroto teismas ir NCHZ veiklą tęsė pagal privalomą bankroto teismo sprendimą. Bet kokia tolesnė pavienių kreditorių veikla be teismo sprendimo nebūtų buvusi svarbi NCHZ veiklai. Teismas privaloma tvarka atsižvelgė į paveiktų kreditorių teisėtus interesus ir jų atitinkamus pareiškimus, o pagrindinis interesas buvo anksti ir kuo labiau patenkinti jų reikalavimus. Bankroto teismo vaidmuo buvo įvertinti, ar paisoma kreditorių kolektyvinių teisėtų interesų, ir kuo labiau patenkinti jų reikalavimus. Vis dėlto, kaip patikslina SRS, pagal bankroto teisę kompetentingas organas yra vienas subjektas, net kai jį sudaro keli nariai.

(50) Slovakija teigia ([52]), kad Bankroto įstatyme nėra numatyta nei kreditorių komiteto nario, nei užtikrinimo priemones turinčio kreditoriaus veto teisė. Jeigu užtikrinimo priemones turintis kreditorius prieštarautų siūlomam nurodymui bankroto administratoriui, taigi balsuotų prieš, tai būtų tik vieno kreditoriaus pozicija, į kurią, priimdamas sprendimą, bankroto bylų teismas atsižvelgtų, bet jos neprivalėtų laikytis. Tačiau, atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes, teismas neturėjo jokios svarbios priežasties atmesti siūlomą nurodymą. Kalbant apie bankroto teismo vaidmenį, Slovakija patikslina, kad bankroto teismas nesprendė dėl 2011 m. sausio 26 d. kreditorių sprendimo patvirtinimo ar pagrįstumo. Kaip kompetentingo organo narys, teismas, apsvarstęs kitų jo narių poziciją ir administratoriaus ekonominės analizės išvadas, veikiau sprendė, ar patvirtinti siūlomą nurodymą administratoriui. Apskritai pagrindinis teismo vaidmuo bankroto procedūroje – prižiūrėti administratorių ir procedūros eigą; jis veikia kaip *dominus litis* tik tuo atveju, kai administratorius nesutaria su kreditoriais arba kreditoriai nesutaria tarpusavyje.

3.2. **Pastabos dėl ekonominio pranašumo**

(51) Be atsakomybės priskyrimo klausimo, suinteresuotosios šalys ir Slovakija taip pat pateikė papildomų pastabų dėl ekonominio pranašumo, visų pirma dėl rizikos, kad per antrąjį bankroto laikotarpį padaugės kreditorių reikalavimų, ir dėl ekonominės analizės bei vadovybės pristatymo svarbos 2011 m. sausio mėn. kreditorių sprendimo priėmimui.

(52) „AlzChem“ teigia ([53]), kad NCHZ atveju privataus kreditoriaus kriterijus nebuvo tenkinamas, nes i) atitinkami viešieji kreditoriai neveikė *pari passu* su privačiais kreditoriais ir ii) ekonominė analizė ir vadovybės pristatymas nebuvo svarbūs vertinant Slovakijos Respublikos elgesį, susijusį su tolesne NCHZ veikla.

(53) Pirma, „AlzChem“ aiškina, kad vienintelis daugumos privačių kreditorių siekis buvo kuo labiau padidinti NCHZ pardavimo pajamas, nes, įmonei tęsiant veiklą, nekilo gautinų sumų kaupimosi pavojaus. „AlzChem“ pažymi, kad, įmonei vykdant veiklą bankroto procedūros metu, kai kurie kreditoriai, kaip antai Slovakijos valstybė, sukaupė daug gautinų sumų (socialinio draudimo įmokų, mokesčių ir kt., susijusių su tęsiama įmonės veikla), todėl galimus NCHZ veiklos tęsimo pranašumus (galbūt didesnes pardavimo kainas) turėjo derinti su rizika, kad dėl tęsiamos veiklos galėjo susikaupti didesnės nesumokėtos gautinos sumos. „AlzChem“ teigimu, nėra pagrindo vienintelio privataus kreditoriaus, „Novácka Energetika, a.s.“, kurio gautinos sumos per bankroto procedūrą padidėjo, elgesiu pateisinti visų viešųjų kreditorių elgesio, remiantis tuo, kad, priešingai nei valstybės kreditoriai, privatūs kreditoriai galėtų bet kada nuspręsti nutraukti paramą bankrutuojančiai įmonei ir taip apriboti jiems dėl papildomų nesumokėtų gautinų sumų kylančią riziką.

(54) Antra, „AlzChem“ teigia, kad ekonominė analizė ir vadovybės pristatymas buvo parengti kreditoriams, kurie buvo kreditorių komiteto nariai, ir užtikrinimo priemones turintiems kreditoriams, taigi tiems, kas pateikė skolinių reikalavimų iki bankroto, ir kad šiuose dokumentuose neatsižvelgta į tų kreditorių, kurių gautinos sumos buvo susijusios su NCHZ veikla įmonei bankrutuojant, interesus. „AlzChem“ teigimu, iki pirmojo bankroto laikotarpio pabaigos Slovakijos valstybė sukaupė 5,5 mln. EUR gautinų sumų, o per antrąjį bankroto laikotarpį – dar 7,8 mln. EUR.

([52]) 2020 m. vasario 14 d. Slovakijos pateikta informacija.
([53]) 2020 m. sausio 6 d. „AlzChem“ pateikta informacija.

(55) „Fortischem“ laikosi nuomonės ([54]), kad i) atitinkami viešieji kreditoriai veikė *pari passu* su privačiais kreditoriais ir kad ii) ekonominė analizė ir vadovybės pristatymas buvo tinkamas pagrindas viešiesiems kreditoriams priimti sprendimus, patvirtinant nurodymą administratoriui.

(56) Pirma, „Fortischem“ pripažįsta, kad dviejų užtikrinimo priemones turinčių viešųjų kreditorių (Aplinkos fondo ir Novakų miesto) reikalavimai, NCHZ vykdant veiklą bankroto metu, padidėjo. „Fortischem“ taip pat primena, kad kreditorių komitetą sudarė vienas viešasis kreditorius (Nacionalinis turto fondas) ir keturi užtikrinimo priemonių neturintys privatūs kreditoriai („INVEST-KREDIT, s.r.o.“, „NCHZ Energetika, a.s.“, „M-ENERGO, s.r.o.“, „DAK KIABA, s.r.o.“), kurie visi balsavo už tolesnę veiklą. „Fortischem“ nuomone, kreditorių komitetą sudarančių privačių ir viešųjų kreditorių panašumą lemia tai, kad jie visi buvo užtikrinimo priemonių neturintys iki bankroto reikalavimus pateikę kreditoriai. Laikydamiesi savo teisinio įsipareigojimo, kreditorių komiteto nariai balsavo paisydami visų iki bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių, neturinčių užtikrinimo priemonių, interesų, o ne tik tų, kurie įėjo į kreditorių komiteto sudėtį.

(57) Be to, „Fortischem“ mano, kad Trenčyno teismas būtų leidęs NCHZ tęsti veiklą net ir tuomet, jei Aplinkos fondas ir Novakų miestas būtų balsavęs už NCHZ likvidavimą. Vertinant dviejų užtikrinimo priemones turinčių kreditorių, kurių iki bankroto pateikti reikalavimai sudarė mažiau nei 4 proc. visų iki bankroto pateiktų užtikrintųjų reikalavimų vertės, interesus ir užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių atstovų interesus, susijusius su tolesne NCHZ veikla, būtų buvę beveik neįmanoma apsaugoti iki bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių interesus, priėmus bet kokį kitą sprendimą nei sprendimą tęsti NCHZ veiklą.

(58) Galiausiai, kalbant apie ekonominės analizės svarbą 2011 m. sausio mėn. kreditorių sprendimo priėmimui, „Fortischem“ teigia, kad nereikėjo pateikti jokių konkrečių prognozių dėl galimų papildomų sąnaudų per antrąjį bankroto laikotarpį, nes iš ekonominės analizės buvo akivaizdu, kad nė vienas iki bankroto pateiktas reikalavimas nebūtų buvęs patenkintas, jei NCHZ būtų buvusi likviduota. Kadangi NCHZ kaip veikiančio verslo pardavimas buvo vienintelė alternatyva norint patenkinti iki bankroto kreditorių pateiktus reikalavimus, tai leido manyti, kad bus visiškai patenkinti visi po bankroto pateikti reikalavimai. Taigi, bent netiesiogiai buvo atsižvelgta į visų po bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių interesus (įskaitant užtikrinimo priemones turinčių viešųjų kreditorių po bankroto pateiktus reikalavimus). Be to, „Fortischem“ teigia, kad dėl abiejų užtikrinimo priemones turinčių kreditorių (Aplinkos fondo ir Novakų miesto) iki bankroto pateiktų reikalavimų ypatumų skaičiavimas tapo neaktualus, nes bet koks reikalavimų padidėjimas nebuvo susijęs su faktine NCHZ veikla.

(59) Be to, „Fortischem“ tvirtina, kad, jei reikalavimo suma antrojo bankroto laikotarpio pabaigoje būtų lyginama su iki bankroto pateiktais reikalavimais, o per pirmąjį bankroto laikotarpį padarytus tarpinius mokėjimai – su po bankroto pateiktais reikalavimais, didelio reikalavimų padidėjimo riziką būtų tekę vertinti kaip minimalią ir būtų galima patenkinti bent kai kuriuos iš iki bankroto pateiktų reikalavimų. Visų pirma 2010 m. nekilnojamojo turto mokestis, kurį Novakų miestas nustatė 2010 m. kovo mėn., siekė 523 793 EUR, o 2010 m. pabaigoje NCHZ mokestinės prievolės padidėjo tik maždaug 48 000 EUR. Aplinkos fondo reikalavimai per pirmąjį bankroto laikotarpį padidėjo 193 192 EUR, t. y. mažiau nei 20 % pradinio iki bankroto pateikto reikalavimo.

(60) SRS primena ([55]), kad savo praktikoje kreditorių teisėtų interesų koliziją bankroto teismas sprendžia taikydamas proporcingumo principą. Paprastai tai reiškia, kad už galimą kai kurių kreditorių interesą sustabdyti skolininko veiklą gali būti svarbesnis kitų kreditorių kolektyvinis interesas, kad veikla būtų tęsiama, ypač kai galima pagrįstai tikėtis, jog, skolininkui tęsiant veiklą, bus patenkinta daugiau reikalavimų. Sprendimai tęsti NCHZ veiklą, taip pat sprendimai dėl NCHZ ir jos turto likvidavimo masto ir formos buvo priimami vadovaujantis visų kreditorių interesais, kad būtų patenkinta kuo daugiau reikalavimų.

(61) SRS laikosi nuomonės, kad sprendimas tęsti NCHZ veiklą buvo iš tikrųjų pagrįstas nuodugniu pagrindinio visų kreditorių intereso laikymosi vertinimu siekiant užtikrinti, kad būtų patenkinta kuo daugiau jų reikalavimų, tokį vertinimą atliekant nepriklausomai ir nešališkai teisminei institucijai, veikiančiai vykstant bankroto procedūrai ir taikančiai bendrąsias teisės aktuose nustatytas bankroto taisykles konkrečioje byloje, kai tai pagrįsta dėl paties bankroto procedūros pobūdžio, bet taip pat dėl poreikio išspręsti klausimą, susijusį su sutampančiomis daugelio kreditorių teisėmis ir interesais ir su ribotais ištekliais (bendru turtu).

([54]) 2019 m. gruodžio 19 d. „Fortischem“ pateikta informacija.

([55]) 2019 m. gruodžio 4 d. pateikta informacija, kurioje daroma nuoroda į 2013 m. rugpjūčio 27 d. SRS pateiktą informaciją.

(62) Kalbant apie antrąjį klausimą, SRS teigia, kad administratorius parengė analizę kaip kvalifikuotą faktinį pagrindą kompetentingos įstaigos sprendimams priimti, taip pat pirmajam viešajam konkursui įvertinti. Atlikus analizę padaryta išvada, kad vienintelis būdas realizuoti bankrutuojančios įmonės turtą, kad būtų bent iš dalies patenkinti administratoriaus užregistruoti reikalavimai (iki bankroto pateikti reikalavimai), buvo įmonės kaip veikiančio verslo pardavimas. Pasirinkus kitas alternatyvas, ne tik nebūtų pavykę patenkinti iki bankroto pateiktų reikalavimų, bet ir būtų buvusios patirtos nemažos papildomos išlaidos, kurias būtų reikėję padengti pirmumo tvarka, pavyzdžiui, išlaidas, susijusias su reikalavimais, tenkintinais iš bankrutuojančios įmonės turto, kurie galiausiai taip pat nebūtų buvę patenkinti. Vadinasi, pasirinkus kitas alternatyvas, be iki bankroto pateiktų reikalavimų, būtų atsiradę papildomų nepatenkintų (po bankroto pateiktų) reikalavimų, kurie taip pat nebūtų buvę patenkinti.

(63) Slovakija pakartoja savo nuomonę ([56]), kad viešųjų kreditorių veiksmai atitiko rinkos ekonomikos kreditorių principą, nes pavieniai kreditorių komiteto nariai ir užtikrinimo priemones turintys viešieji bei privatūs kreditoriai laikėsi nuomonės, kad jei administratoriui būtų nurodyta tęsti NCHZ veiklą, susigrąžinimo norma neabejotinai būtų didesnė. Slovakija patikslina, kad jos bankroto įstatyme nedaromas aiškus skirtumas tarp privačių ir viešųjų kreditorių, ir vykdant bankroto procedūras į juos nežiūrima skirtingai.

(64) Slovakija taip pat išskiria skirtingų rūšių reikalavimus bankroto procedūrose ir suskirsto juos į dvi kategorijas: reikalavimus, kurie buvo pateikti prieš paskelbiant bankrotą ir kuriuos užregistravo bankroto administratorius (toliau – iki bankroto pateikti reikalavimai), ir reikalavimus, kurie buvo pateikti po bankroto (toliau – po bankroto pateikti reikalavimai). Po bankroto pateikti reikalavimai yra i) reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą (*pohľadávky proti podstate*) arba ii) reikalavimai, susiję su įmonės veikla (*pohľadávky z prevádzkovania podniku*).

(65) Reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą – tai reikalavimai, pateikiami dėl bankrutuojančios įmonės turto administravimo ir likvidavimo, įskaitant administratoriaus mokestį. Jie taip pat apima mokesčius ir rinkliavas, sveikatos ir socialinio draudimo įmokas, darbo užmokesčius ir kitas personalo išlaidas bei administratoriaus atlyginimą. Jeigu administratorius valdo įmonės veiklą, šie reikalavimai laikomi su įmonės veikla susijusiais reikalavimais. Reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą tenkinami iš likvidavimo pajamų anksčiau nei iki bankroto pateikti reikalavimai.

(66) Su įmonės veikla susiję reikalavimai pateikiami dėl bankrutuojančios įmonės veikimo po bankroto paskelbimo. Su veikla susiję reikalavimai tenkinami iš įmonės veiklos pajamų. Jeigu nutraukus veiklą pajamų nepakanka, kad būtų patenkinti su įmonės veikla susiję reikalavimai, jie tenkinami taip pat, kaip reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą, t. y. iš likvidavimo pajamų.

(67) Taigi, po bankroto pateikti reikalavimai (ir reikalavimai į bankrutuojančios įmonės turtą, ir su veikla susiję reikalavimai) tenkinami anksčiau nei iki bankroto pateikti reikalavimai. Slovakija teigia, kad dėl to po bankroto pateikti reikalavimai turi būti visiškai patenkinti prieš tenkinant iki bankroto pateiktus reikalavimus, remiantis pajamų grafiku.

4. PRIEMONĖS ĮVERTINIMAS

4.1. Valstybės pagalbos buvimas

(68) Pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai. Šios sąlygos yra kumuliacinės. Jei viena iš jų nėra įvykdyta, nagrinėjama priemonė negali būti laikoma valstybės pagalba, apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(69) Vadinasi, kad pagal šią nuostatą priemonė būtų laikoma valstybės pagalba, turi būti įvykdytos visos šios sąlygos: i) priemonė turi būti priskirtina valstybės atsakomybei ir finansuojama iš valstybinių išteklių; ii) ja pagalbos gavėjui turi būti suteikiamas pranašumas; iii) pranašumas turi būti atrankusis ir iv) priemone turi arba gali būti iškraipoma konkurencija ir turi būti daroma įtaka valstybių narių tarpusavio prekybai.

([56]) 2020 m. vasario 14 d. Slovakijos pateikta informacija.

(70) Šios bylos aplinkybėmis tikslinga vertinti tik atsakomybės priskyrimo sąlygas ir ekonominį pranašumą, nes, nesant kurio nors iš šių elementų, priemonė nėra valstybės pagalba ir nereikia vertinti, ar tenkinami kiti SESV 107 straipsnio 1 dalyje išvardyti kriterijai.

4.2. **Atsakomybės priskyrimas**

(71) Kaip išsamiau aprašyta 23–45 konstatuojamosiose dalyse, 2010 m. gruodžio 31 d. NCHZ nustojus taikyti Strateginių įmonių įstatymą administratorius teisiškai nebeprivalėjo tęsti įmonės veiklos. Kadangi NCHZ veiklos sąnaudos bankroto metu viršijo jos veiklos pajamas, kaip numatyta Bankroto įstatyme, administratorius kompetentingam organui (dėl jo sudėties žr. 18–22 konstatuojamąsias dalis) pranešė apie šią aplinkybę ir kompetentingam organui tvirtinti pateikė nurodymą, pagal kurį administratorius privalo tęsti NCHZ veiklą.

(72) 2011 m. sausio 26 d. bendrame kreditorių komiteto ir užtikrinimo priemones turinčių kreditorių susirinkime visi kreditoriaus komiteto viešieji ir privatūs kreditoriai patvirtino nurodymą administratoriui tęsti NCHZ veiklą ir visi susirinkime dalyvavę viešieji ir privatūs kreditoriai pareiškė pritariantys tam pačiam nurodymui (žr. 38 konstatuojamąją dalį). Komisijos patikrintame 2011 m. sausio 26 d. susirinkimo protokole patvirtinama, kad šiame susirinkime užtikrinimo priemones turintys kreditoriai pareiškė savo nuomones individualiai. Nors pagal įstatymą reikalaujama, kad pasiūlymui pritartų tik dauguma kreditorių komiteto narių, paaiškėjo, kad nė vienas iš tų narių nurodymo administratoriui neatmetė. Nė vienas užtikrinimo priemones turintis kreditorius nepareiškė prieštaraujantis tokio nurodymo patvirtinimui. Todėl konstatuota, kad kompetentingame organe atstovaujamų kreditorių sprendimas buvo vienbalsis.

(73) Kaip aprašyta 20 konstatuojamojoje dalyje, nenustatyta, kad kreditorių komiteto privatūs kreditoriai, išskyrus „INVEST-KREDIT, s.r.o.“, turėtų kokių nors kapitalo ryšių su NCHZ savininku.

(74) Taip pat nustatyta, kad nė vienas (viešasis arba privatus) užtikrinimo priemonių neturintis kreditorius neapskundė kreditorių komiteto sprendimo tęsti NCHZ veiklą bankroto teismui (žr. 40 konstatuojamąją dalį), nors turėjo teisę tai padaryti.

(75) 2011 m. vasario 17 d. nutartimi bankroto teismas, kaip kompetentingo organo narys, be esminių pakeitimų ([57]) patvirtino tą patį nurodymą administratoriui, kuris tokiu būdu tapo administratoriui privalomas, kaip numatyta Bankroto įstatymo 83 straipsnio 4 dalyje.

(76) Taigi, tolesnė NCHZ veikla pasibaigus Strateginių įmonių įstatymo galiojimui buvo vykdoma remiantis kompetentingo organo, sudaryto iš kreditorių komiteto (daugiausia privačiųjų įmonių), užtikrinimo priemones turinčių kreditorių (daugiausia viešųjų subjektų) ir bankroto teismo, sprendimu.

(77) Vadinasi, pozicijos, kurių kreditorių komitetas ir užtikrinimo priemones turintys kreditoriai laikėsi 2011 m. sausio 26 d. (2011 m. sausio 26 d. bankroto teismui visiškai nedalyvaujant), o bankroto teismas – 2011 m. vasario 17 d. nutartyje, buvo svarbios patvirtinant nurodymą bankroto administratoriui. Tai reiškia, kad kartu jomis vadovautasi kompetentingam organui priimant sprendimą kolektyviai nurodyti administratoriui tęsti NCHZ veiklą.

(78) Komisija mano, kad kompetentingas organas, veikiantis kaip kolektyvinis subjektas (įskaitant bankroto teismą), priėmė sprendimą dėl nurodymo administratoriui tęsti NCHZ veiklą, priešingai nei teigiama, kad sprendimą priėmė tik Trenčyno teismas (kaip teigė SRS ir „AlzChem“) arba kad nurodymas buvo duotas remiantis kreditorių sprendimų (kaip teigė „Fortischem“). Tiesiog galutinis bankroto teismo sprendimas buvo priimtas 2011 m. vasario 17 d., kai kiti kompetentingo organo nariai pareiškė savo nuomones dėl nurodymo laikantis Bankroto įstatyme nustatytos tvarkos (žr. 42 konstatuojamąją dalį), bet konkrečiomis bylos aplinkybėmis, kai visi kiti kompetentingo organo nariai patvirtino nurodymą administratoriui, bankroto teismas neturėjo pagrindo atmesti siūlomo nurodymo patvirtinimą.

([57]) Komisija peržiūrėjo 2011 m. vasario 17 d. teismo nutartį ir nustatė, kad vienintelis pakeitimas nebuvo esminis ir buvo susijęs su nuorodos į konkrečią teisės įstatymo nuostatą ištaisymu.

(79) Ar tam tikri kreditoriai galėjo turėti veto teisę, paaiškėjo per oficialią tyrimo procedūrą: pagal Bankroto įstatymą nė vienas kreditorių komiteto narys ir nė vienas iš užtikrinimo priemones turinčių kreditorių neturėjo veto teisės. Kaip paaiškėjo, „AlzChem“ teiginiai, kad veto teisės yra, buvo nepagrįsti, nes nebuvo pateikta jokių jų buvimą patvirtinančių įrodymų. Priešingai, iš kitų suinteresuotųjų šalių pateiktos informacijos akivaizdu, kad nė vienas atskiras užtikrinimo priemones turintis viešasis arba privatus kreditorius negalėjo individualiai blokuoti nurodymo administratoriui patvirtinimo.

(80) Remiantis Bankroto įstatymo 83 straipsnio 4 dalimi, bankroto administratoriui teismo nutartis yra privaloma (žr. 42 konstatuojamąją dalį). Tai reiškia, kad tuo atveju, kai bankroto teismas yra kompetentingo organo narys, bankroto administratoriui kreditorių (nei kreditorių komiteto, nei užtikrinimo priemones turinčių kreditorių) sprendimas dėl nurodymo bankroto administratoriui nėra privalomas, jam privaloma tik bankroto teismo nutartis. Be to, paskelbdamas nutartį teismas neprivalo atsižvelgti į priešingas pavienių užtikrinimo priemones turinčių kreditorių nuomones ir neprivalo jų laikytis: jis gali patvirtinti pateiktą nurodymą net esant tokių priešingų nuomonių, jeigu nurodymas atitinka paveiktų kreditorių teisėtus interesus (42 konstatuojamoji dalis). Vadinasi, net jeigu vienas ar keli užtikrinimo priemones turintys kreditoriai pateiktų nepritariantys siūlomos nurodymo bankroto administratoriui formuluotės patvirtinimui, tai savaime nereikštų, kad toks nurodymas negali būti patvirtintas. Todėl pavieniai užtikrinimo priemones turintys kreditoriai negalėtų vetuoti nurodymo priėmimo, t. y. negalėtų blokuoti nurodymo, tiesiog atmesdami siūlomą jo priėmimą.

(81) Visų pirma, nebuvo patvirtinta, kad užtikrinimo priemones turinčių kreditorių veto teisė gali kilti, kai priimant sprendimą dalyvauja visi užtikrinimo priemones turintys kreditoriai. Kiekvieno užtikrinimo priemones turinčio kreditoriaus iki bankroto teisė pareikšti nuomonę ir dalyvauti priimant sprendimą nereiškia, kad jis turi veto teisę, jeigu šiuo klausimu nėra kitų nuostatų. Teisingai, priešingai nei kreditorių komiteto, kuris buvo kolektyvinis subjektas, atveju (žr. 18 ir 20 konstatuojamąsias dalis), užtikrinimo priemones turintiems kreditoriams nebuvo atstovaujama kolektyviniame subjekte ir kiekvienas užtikrinimo priemones turintis kreditorius savarankiškai įėjo į kompetentingo organo sudėtį dėl kiekvieno bankrutuojančios įmonės turto (žr. 21 konstatuojamąją dalį). Tačiau, priešingai nei teigia „AlzChem“ (žr. 46 konstatuojamąją dalį), tai, kad kiekvienas užtikrinimo priemones turintis kreditorius buvo kompetentingo organo narys, savaime nereiškia, kad jie galėtų blokuoti kompetentingo organo sprendimą. Kitaip tariant, užtikrinimo priemones turinčių kreditorių veto teisės nekyla iš to, kad kiekvienas iš jų buvo kompetentingo organo narys.

(82) Be to, Komisija patikrino „AlzChem“ teiginį, kad užtikrinimo priemones turinčių kreditorių veto teisė įtvirtinta Bankroto įstatyme jį aiškinant sistemingai. Bankroto įstatymo skirsniuose, į kuriuos „AlzChem“ daro nuorodą siekdama pagrįsti savo teiginį, numatytos užtikrinimo priemones turinčių kreditorių teisės bankroto procedūrose. Taigi, veto teisės jie neturi.

(83) Faktiškai kreditorių komiteto sprendimai buvo priimami balsų dauguma ir užtikrinimo priemones turintys kreditoriai pareiškė savo nuomones individualiai, irgi neturėdami jokios veto teisės. Taigi, nepaisant galimybės nepritarti tolesnei NCHZ veiklai (kreditorių komiteto narių atveju) arba galimybės pareikšti, kad jie prieštarauja tokio nurodymo patvirtinimui (užtikrinimo priemones turinčių kreditorių atveju), nė vienas valstybės subjektas nebūtų galėjęs, paisydamas savo interesų, sustabdyti tolesnio skolų kaupimosi, jeigu tokių interesų būtų buvę.

(84) Vadinasi, nei viešieji, nei privatūs kreditoriai negalėjo vetuoti NCHZ veikimo per antrąjį bankroto laikotarpį. Sprendimą tęsti NCHZ veiklą priėmė kompetentingas organas, veikiantis kaip kolektyvinis organas, ir nė vienas privatus arba viešasis kreditorius, kuris buvo kompetentingo organo narys, negalėjo savarankiškai blokuoti sprendimo tęsti NCHZ veiklą.

(85) Galiausiai, taip pat turi būti atmestas „AlzChem“ argumentas, kad sprendimas tęsti NCHZ veiklą priskirtinas Slovakijos atsakomybei, nes keturi valstybės valdomi užtikrinimo priemones turintys kreditoriai nusprendė nesinaudoti savo veto teisėmis.

(86) Taip pat teigta, jog sprendimas tęsti NCHZ veiklą priskirtinas Slovakijos atsakomybei, nes 2011 m. vasario mėn. jį patvirtino ir privalomu pripažino Trenčyno teismas. Nors iš principo negalima atmesti galimybės, jog priemonę galima laikyti valstybės atsakomybei priskirtinu sprendimu, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, dėl nacionalinio teismo sprendimo ([58]), dėl bankroto teismo dalyvavimo šioje byloje specifikos, kaip įvertinta 88–92 konstatuojamosiose dalyse, ji skiriasi nuo bylų, kuriose atsakomybė buvo nustatyta remiantis nacionalinio teismo sprendimu.

(87) Iš oficialios tyrimo procedūros paaiškėjo, kad 2011 m. vasario mėn. bankroto teismas veikė kaip kompetentingo organo narys, kurio vaidmuo yra aiškiai apibrėžtas Bankroto įstatyme. Taigi, Komisija išnagrinėjo bankroto teismo jam veikiant kaip kompetentingo organo nariui vaidmenį pagal Bankroto įstatymo 83 straipsnio 4 dalį.

(88) Bankroto teismas buvo unikalioje kolektyvinio organo, priėmusio sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos, nario padėtyje. Jis veikė ne kaip įprasta teisminė institucija, į kurią šalys kreipiasi dėl autoritetingo sprendimo; jo vaidmuo buvo užtikrinti, kad nurodymas administratoriui atitiktų paveiktų kreditorių pozicijas ir teisėtus interesus (žr. 42 ir 43 konstatuojamąsias dalis). Tai dera su bendruoju bankroto teismo vaidmeniu bankroto procedūrose, kuriose jis veikia siekdamas užtikrinti, kad būtų patenkinta kuo daugiau kreditorių reikalavimų (žr. 19 konstatuojamąją dalį).

(89) Kaip teigiama 42 konstatuojamojoje dalyje, kai nurodymas bankroto administratoriui teikiamas bankroto teismui patvirtinti, bankroto teismas savo nutartimi gali nurodymą patvirtinti arba nuspręsti, ką daryti toliau. Tame pačiame straipsnyje nustatyta, kad priimdamas nutartį bankroto teismas atsižvelgia į paveiktų kreditorių teisėtus interesus bei jų pareiškimus, taip pat kitų kompetentingo organo narių pareiškimus.

(90) Kaip aprašyta 43 konstatuojamojoje dalyje, bankroto teismas išnagrinėjo siūlomą nurodymą administratoriui, atsižvelgdamas į paveiktų kreditorių teisėtus interesus bei jų pareiškimus ir kitų kompetentingo organo narių pareiškimus. Tai reiškė, kad bankroto teismas atsižvelgė į kreditorių komiteto ir visų pavienių užtikrinimo priemones turinčių kreditorių (įskaitant visus užtikrinimo priemones turinčius viešuosius kreditorius) pareiškimus, taip pat į ekonominės analizės, kurioje nustatyta, kad dėl su veiklos nutraukimų susijusių sąnaudų NCHZ veiklos nutraukimas atrodo nepalankiausias variantas, kalbant apie galimybę patenkinti bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimus, turinį.

(91) Nors tiesa, kad teismo nutartimi nurodymas tapo privalomas bankroto administratoriui, konkrečiomis šios bylos aplinkybėmis bankroto teismas neturėjo pagrindo atmesti siūlomą nurodymą. Tuo atveju, kai visi kreditoriai, kurių dauguma yra privatūs, aiškiai nusprendžia, kad paisant jų ekonominių interesų reikia leisti nemokiai įmonei veikti toliau, jų sprendimas nėra priskirtinas valstybės atsakomybei vien todėl, kad bankroto teismas vėliau tokį sprendimą patvirtina ir jį pripažįsta privalomu.

(92) Iš bankroto teismo sprendimo matyti, kad sprendimas tęsti NCHZ veiklą atitiko kreditorių interesus. Šiuo požiūriu teismas pritarė visų kitų viešųjų ir privačių kompetentingo organo narių, turinčių užtikrinimo priemones ir jų neturinčių, pozicijoms, taip pat bankroto administratoriaus pateiktam pasiūlymui; nė vienas iš tų subjektų nepareiškė jokios alternatyvios nuomonės ir nesiūlė nutraukti NCHZ veiklą. Remiantis jurisprudencija, SESV 107 straipsnio 1 dalyje minimi „valstybių narių sprendimai, kuriais pastarosios, siekdamos savo ekonominių arba socialinių tikslų, vienašaliu ir nepriklausomu sprendimu suteikia įmonėms arba kitiems teisės subjektams lėšų arba pranašumą, kurie skirti ekonominiams ir socialiniams tikslams pasiekti“ ([59]). Šiuo požiūriu šioje byloje nėra jokių požymių, kad bankroto teismas veikė siekdamas kitų interesų, nesusijusių su atitinkamais kreditoriais, ir kad jis veikė nesilaikydamas to, ką kreditoriai ir bankroto administratorius laikė ekonomiškai racionaliausiu sprendimu.

([58]) Šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *DEI ir Komisija prieš Alouminion tis Ellados*, C-590/14 P, EU:C:2016:797, 59, 77 ir 81 punktus ir 2016 m. kovo 3 d. Sprendimo *Simet prieš Komisiją*, T-15/14, EU:T:2016:124, 38, 44 ir 45 punktus.

([59]) 1980 m. kovo 27 d. Sprendimo *Amministrazione delle finanze dello Stato prieš Denkavit italiana*, EU:C:1980:100, 31 punktas; 2006 m. balandžio 5 d. Sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją*, T-351/02, EU:T:2006:104, 100 punktas.

(93) Todėl kompetentingo organo (į kurio sudėtį įėjo bankroto teismas) sprendimo tęsti NCHZ veiklą po Strateginių įmonių įstatymo galiojimo pabaigos negalima priskirti valstybės atsakomybei dėl viešųjų kreditorių veto teisių nebuvimo ir konkretaus bankroto teismo vaidmens.

(94) Be to, nėra jokių požymių, kad valstybė būtų bandžiusi daryti įtaką privačių kreditorių sprendimų priėmimui. Kaip patvirtino Bendrasis Teismas ([60]), nebuvo įrodyta, kad 2011 m. sausio mėn. NCHZ susilaukė politinės paramos ir kad atitinkami kreditoriai manė, kad tokia parama buvo suteikta. Visų pirma, padaryta išvada, kad to, kad nauja Slovakijos vyriausybė, pradėjusi veikti 2011 m. sausio mėn., nepanaikino Strateginių įmonių įstatymo, negalima aiškinti kaip požymio, jog ji teikė NCHZ politinę paramą. Be to, net jeigu tokia politinė parama buvo teikiama 2009–2010 m. (dėl Strateginių įmonių įstatymo) ir vėliau, 2013 m., tai nereiškia, kad politinė parama buvo teikiama ir 2011 m. sausio mėn.

(95) Šioje byloje iš 2011 m. vasario 17 d. bankroto teismo nutarties (žr. 43 konstatuojamąją dalį), kurią Komisija išnagrinėjo, matyti, jog bankroto teismas nurodymą bankroto administratoriui patvirtino dėl šių priežasčių: i) tai, kad kreditorių komitetas vienbalsiai ir be prieštaravimų priėmė nutartį dėl nurodymo administratoriui tęsti NCHZ veiklą, ir tai, kad tokiam nurodymui pritarė visi šeši užtikrinimo priemones turintys kreditoriai; ii) administratoriaus parengtoje ekonominėje analizėje (žr. 29 konstatuojamąją dalį) buvo nustatyta, kad NCHZ veiklos nutraukimas būtų nepalankiausia galimybė norint patenkinti kreditorių reikalavimus, atsižvelgiant į sąnaudas, susijusias su veiklos nutraukimu; iii) siūlomas nurodymas atitiko paveiktų kreditorių teisėtus interesus arba jiems neprieštaravo. Taigi, bankroto teismas išnagrinėjo, ar nurodymas suderinamas su visų paveiktų kreditorių teisėtais interesais, atskirai nevertindamas kiekvieno kreditoriaus individualios padėties arba poveikio atmestam REDQUEST LIMITED reikalavimui.

(96) Pagal Bankroto įstatymą bankroto teismas iš principo turėjo galimybę atmesti siūlomą nurodymą bankroto administratoriui. Konkrečiai, priklausomai nuo individualios paveiktų kreditorių faktinės padėties bei teisėtų interesų ir tų kreditorių bei kitų kompetentingo organo narių pareiškimų, bankroto teismas iš principo turėjo galimybę nurodymo nepatvirtinti ir pats nuspręsti, ką daryti toliau. Tačiau kadangi visi kreditoriai, kuriems atstovaujama kompetentingame organe, nusprendė, jog jų ekonominiams interesams būtų palanku leisti NCHZ veikti toliau, bei pareiškė tokią savo nuomonę ir tokią pat nuomonę pareiškė bankroto administratorius, tai, kad tai nuomonei pritarė bankroto teismas, nereiškia, jog tas sprendimas priskirtinas valstybės atsakomybei vien dėl privalomo bankroto teismo nutarties pobūdžio. Nagrinėjamoje byloje apstu įrodymų, įskaitant teigiamas visų kitų suinteresuotųjų subjektų nuomones, kad kreditoriai manė, jog tolesnė NCHZ veikla atitinka jų interesus, ir akivaizdu, jog atlikdamas savo vaidmenį bankroto teismas privalėjo veikti paisydamas NCHZ kreditorių interesų. Kita vertus, nėra jokių požymių, kad bankroto teismas, priėmęs nutartį, siekė kokių nors Slovakijos valstybės tikslų.

(97) Taigi, Komisija daro išvadą, kad kompetentingo organo sprendimo per antrąjį NCHZ bankroto laikotarpį negalima laikyti valstybės atsakomybei priskirtinu sprendimu, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Net jeigu netenkinama viena iš kumuliacinių sąlygų, kuriomis konstatuojama valstybės pagalba, Komisija vis dėlto patikrino, ar nagrinėjama priemone NCHZ buvo suteiktas ekonominis pranašumas, kurio priešingu atveju rinkos sąlygomis ji nebūtų turėjusi, kaip paaiškinta toliau.

4.3. **Ekonominis pranašumas**

(98) Apskritai viešųjų įstaigų (įskaitant valstybės įmones) vykdomais ekonominiais sandoriais kitai sandorio šaliai nesuteikiama jokio pranašumo, todėl jie nelaikomi valstybės pagalba, jeigu tie sandoriai vykdomi įprastomis rinkos sąlygomis ([61]).

([60]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 129, 130, 134 ir 142 punktus.

([61]) Žr. Komisijos pranešimo Nr. 2016/C 262/01 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalyje vartojamos valstybės pagalbos sąvokos (OL C 262, 2016 7 19, p. 1) 74 punktą.

(99) Norint nustatyti, ar sandoris vykdomas įprastomis rinkos sąlygomis, būtina viešosios įstaigos elgesį palyginti su panašioje padėtyje esančio hipotetinio privataus ekonominės veiklos vykdytojo elgesiu (vadinamasis rinkos ekonomikos veiklos vykdytojo kriterijus). Sąjungos teismai yra parengę tokius specialius kriterijus įvairių rūšių ekonominiams sandoriams, visų pirma privačiojo sektoriaus kreditoriaus kriterijų, kai sandoriai yra susiję su skola ([62]), ir rinkos ekonomikos investuotojo principą, taikomą siekiant nustatyti ekonominės naudos buvimą viešųjų kapitalo investicijų atveju ([63]).

(100) Nagrinėjamoje byloje, atsižvelgiant į tai, kad priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos dalyvavo viešieji kreditoriai, bet valstybė neturi įmonės akcijų, Komisijos vertinime dėmesys sutelkiamas į sandorį hipotetinio atsargaus privačiojo sektoriaus kreditoriaus požiūriu ([64]).

(101) Komisija patikrino administratoriaus parengtą ekonominę analizę, su kuria, priimdami sprendimą, galėjo susipažinti ir susipažino kreditoriai ir bankroto teismas (žr. 33–36 konstatuojamąsias dalis). Analizėje nurodyti keli galimi scenarijai ir lyginamos sąnaudos ir pajamos iš NCHZ kreditorių perspektyvos. Visų pirma, iš analizės matyti, kad, nutraukus NCHZ veiklą, būtų atsiradę didelių išlaidų, kurios būtų sudarę daugiau kaip 48 mln. EUR. Išlaidos daugiausia susijusios su chemijos produktų gamybos įrenginių uždarymu bei aplinkos išvalymu (apie 37,3 mln. EUR) ir personalu (10,5 mln. EUR, jeigu būtų įvykdyti visi teisiniai įsipareigojimai). Kartu buvo tikimasi gauti apie 47–52 mln. EUR pajamų už tam tikrą parduotą turtą (neatsižvelgiant į papildomas įrangos išmontavimo ir pašalinimo sąnaudas).

(102) Kadangi neįvykdytiems (viešiesiems ir privatiesiems) įsipareigojimams, susijusiems su NCHZ veikla, vykdyta vykstant bankroto procedūrai (apie 16 mln. EUR 2010 m. gruodžio mėn. viduryje, artėjant pirmojo bankroto laikotarpio pabaigai), buvo taikomas lengvatinis režimas, tai reiškia, kad nutraukus NCHZ veiklą nebūtų buvęs patenkintas nė vienas iki bankroto pateiktas reikalavimas. Analizėje svarstoma, kad įmonę pardavus kaip veikiantį verslą tikriausiai būtų patenkinta daugiau iki bankroto pateiktų reikalavimų, palyginti su scenarijumi, pagal kurį NCHZ veikla būtų nutraukta ir būtų patirtos didelės papildomos sąnaudos, susijusios su NCHZ veiklos nutraukimu, o vėl pradėti veiklą būtų problemiška arba net neįmanoma, nes tam tikra techninė įranga nutraukus veiklą būtų nepataisomai sugadinta (žr. 34 ir 36 konstatuojamąsias dalis).

(103) Analizėje taip pat įvertinti trečiųjų šalių interesai dalyvauti su NCHZ susijusiame (-iuose) konkurse (-uose). Pirmajame konkurse iš septynių suinteresuotų pirkėjų tik vienas (įmonė „M-ENERGO, s.r.o.“) pateikė pasiūlymą (2 mln. EUR). Administratorius konstatavo, kad nebuvo aišku, ar antrasis konkursas būtų pritraukęs daugiau suinteresuotų pirkėjų. Analizėje padaryta bendra išvada, kad kreditoriams būtų naudinga tęsti NCHZ veiklą ir parduoti įmonę kaip veikiantį verslą.

(104) Komisija taip pat ištyrė NCHZ vadovybės pristatymo turinį (žr. 29 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis), su kuriuo priimdami sprendimą taip pat galėjo susipažinti kreditoriai ir bankroto teismas. Pristatyme laikytasi nuomonės, kad tikėtina reali įmonės turto vertė, nutraukus veiklą, sudarys tik 15,5 mln. EUR, todėl kreditoriams NCHZ veiklos nutraukimas būtų ne toks patrauklus. Be to, pristatyme teigta, kad įmonę būtų galima sėkmingai parduoti, ėmusis tam tikrų restruktūrizavimo priemonių (kaip antai atleisti darbuotojus). Pristatyme padaryta bendra išvada, kad geriausias sprendimas kreditoriams būtų parduoti NCHZ kaip veikiantį verslą.

([62]) 2007 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 59–60 punktai; 2013 m. sausio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Frucona prieš Komisiją*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 72 punktas; 1999 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *DMTransport*, C-256/97, EU:C:1999:332, 30 punktas.

([63]) Žr., pvz., 1990 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją (Tubemeuse)*, C-142/87, EU:C:1990:125, 29 punktą; 1991 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją (ALFA Romeo)*, C-305/89, EU: C:1991:142, 18 ir 19 punktus; 1998 m. balandžio 30 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Cityflyer Express prieš Komisiją*, T-16/96, EU: T:1998:78, 51 punktą; 1999 m. sausio 21 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Neue Maxhütte Stahlwerke ir Lech-Stahlwerke prieš Komisiją*, sujungtos bylos T-129/95, T-2/96 ir T-97/96, EU:T:1999:7, 104 punktą; 2003 m. kovo 6 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją*, sujungtos bylos T-228/99 ir T-233/99, EU: T:2003:57, 208 punktą.

([64]) 2017 m. rugsėjo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Frucona Košice*, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 28 punktas.

(105) Tais dokumentais pagrįstam pasiūlymui tęsti veiklą vėliau pritarė visi kompetentingo organo viešieji ir privatūs kreditoriai – tiek turintys užtikrinimo priemones, tiek jų neturintys.

(106) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija mano, kad į ekonominę analizę ir vadovybės pristatymą deramai atsižvelgta ir jie buvo tinkamas pagrindas kreditoriams ir bankroto teismui priimti sprendimą.

4.3.1. *Bendras vertinimas*

(107) Kaip matyti iš 1 lentelės (žr. 24 konstatuojamąją dalį), po bankroto didžiausius reikalavimus pateikė šie viešieji kreditoriai: socialinio draudimo įmonė („Sociálna poisťovňa“) ir bendrojo sveikatos draudimo įmonė („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.“). Kaip aprašyta 44 konstatuojamojoje dalyje, jie nebuvo kompetentingo organo nariai, priėmę sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos. Todėl jie neturėjo galimybės daryti tiesioginį poveikį sprendimų priėmimo procesui ir negalėjo užkirsti kelio NCHZ veiklos tęsimui.

(108) Iš nuodugnaus tyrimo taip pat matyti, kad iš keturių užtikrinimo priemones turinčių viešųjų kreditorių (žr. 21 konstatuojamąją dalį) tik du viešieji kreditoriai buvo tiesiogiai susiję su tolesnio NCHZ skolos jiems kaupimosi grėsme, įmonei tęsiant veiklą, t. y. Aplinkos fondas ir Novakų miestas. Konkrečiai, buvo nustatyta, kad Slovakijos garantijų ir vystymo bankui ir Nacionaliniam turto fondo nekilo rizika, kad, NCHZ tęsiant veiklą, jų reikalavimai padidės, nes per bankroto laikotarpį jie su įmone nepalaikė aktyvių komercinių santykių.

(109) Šiuo klausimu Bendrasis Teismas konstatavo, kad pradiniame sprendime nebuvo įrodyta, jog „ekonominėje analizėje buvo iškeltas klausimas dėl galimo kreditorių reikalavimų padidėjimo, jeigu NCHZ veikla būtų tęsiama per antrąjį nemokumo laikotarpį“ ([65]). Todėl nebuvo akivaizdu, kaip Komisijos atliktas ekonominės analizės patikrinimas atsižvelgiant į privataus kreditoriaus kriterijų buvo susijęs su pradinio sprendimo 110 konstatuojamosios dalies, kurioje vertinama tolesnio viešųjų kreditorių reikalavimų NCHZ padidėjimo grėsmė įmonei tęsiant veiklą, turiniu ([66]). Vadinasi, ekonominę analizę, taigi ir vadovybės pristatymą, reikia tikrinti atsižvelgiant į privataus kreditoriaus kriterijų ir kreditorių sprendimo racionalumą, nes jie žinojo, kad jų reikalavimų suma padidės.

(110) Bendrasis Teismas taip pat konstatavo, kad reikalavimų padidėjimo rizikos vertinimą reikia atlikti tam tikru laiko momentu, t. y. per laikotarpį, kuriuo imtasi priemonių, ir neatlikti jokio vertinimo remiantis vėlesne padėtimi ([67]). Konkrečiai, Bendrojo Teismo teigimu, „reikalavimų padidėjimo rizikos lygio analizė kreditoriams priimant sprendimą 2011 m. sausio 26 d. susirinkime <…> [nebuvo] <…> akivaizdi iš ginčijamo sprendimo“ ([68]).

(111) Du viešieji kreditoriai, kuriems kilo reikalavimų padidėjimo rizika, buvo Aplinkos fondas ir Novakų miestas (žr. 24 konstatuojamąją dalį). Tačiau didžiąja dalimi papildomi reikalavimai, pateikti per antrąjį bankroto laikotarpį, buvo tiesiogiai susiję su NCHZ veikla ne per antrąjį, o per pirmąjį bankroto laikotarpį (žr. 130 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis, taip pat 141 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis). Be to, ir Novakų miestas, ir Aplinkos fondas, kai buvo priimamas sprendimas, tikriausiai galėjo nuspėti papildomų reikalavimų atsiradimą. Jie buvo susiję su mokesčiais ir rinkliavomis, tad sumą buvo galima nesunkiai apskaičiuoti, atsižvelgiant į tai, kad tai buvo pasikartojantys metiniai mokėjimai. Taigi, 2011 m. sausio 26 d. priimant sprendimą dėl tolesnės NCHZ veiklos šie kreditoriai turėjo žinoti apie jų reikalavimų NCHZ padidėjimo riziką. Visų pirma, jie galėjo nustatyti rizikos vertę iš vadovybės pristatymo, kuriame buvo įvertintas Novakų miesto ir valstybės pajamų sumažėjimas, jeigu NCHZ nutrauktų veiklą (žr. 32 konstatuojamąją dalį) ir iš kurio buvo galima suprasti, kokių papildomų Novakų miesto ir

([65]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 216 ir 217 punktus.
([66]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 216 ir 217 punktus.
([67]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 218 punktą.
([68]) Žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 221 punktą. Šiame sprendime „ginčijamas sprendimas“ yra „pradinis sprendimas“.

Aplinkos fondo reikalavimų (ir kokios vertės) atsirastų, jeigu NCHZ tęstų veiklą. Be to, jie negalėjo ignoruoti to, kad, palyginti su didele tikimybe, jog likvidavimo atveju nebūtų patenkinti jokie iki bankroto pateikti reikalavimai, papildomų reikalavimų apimtis būtų ribota. Be to, abu kreditoriai tikriausiai žinojo, kad tokiems papildomiems (t. y. po bankroto pateiktiems) reikalavimams būtų taikomas lengvatinis režimas. Taigi, ekonominė analizė, kurią papildė vadovybės pristatymas, faktiškai buvo patikimas pagrindas jų sprendimui priimti.

(112) Kaip paaiškinta 19 konstatuojamojoje dalyje, kreditorių komiteto sudėtyje buvo vienas viešasis kreditorius ir keturi užtikrinimo priemonių neturintys privatūs kreditoriai, visi užtikrinimo priemonių neturintys kreditoriai, pateikę reikalavimus iki bankroto, pritarė pasiūlymui tęsti veiklą. Kaip paaiškinta toliau 37 konstatuojamojoje dalyje, pagal Bankroto įstatymą kreditorių komiteto nariai privalėjo veikti paisydami bendrų visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių interesų. Tai reiškia, kad jie privalėjo veikti paisydami bendrų visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių iki bankroto interesų, o ne tik kreditorių, kuriems buvo atstovaujama kreditorių komitete, interesų. Taigi, nesant priešingų įrodymų, konstatuojama, kad sprendimas tęsti NCHZ veiklą per antrąjį bankroto laikotarpį atitiko užtikrinimo priemonių neturinčių iki bankroto reikalavimus pateikusių kreditorių interesus.

(113) Šiuo požiūriu reikia priminti, kad Bendrasis Teismas atmetė „AlzChem AG“ pateiktą argumentą, kad viešųjų kreditorių balsai atitinkamame komitete padarė įtaką privatiems kreditoriams, kurie buvo to komiteto nariais. Bendrasis Teismas pažymėjo, kad „AlzChem AG“ nepateikė jokių įrodymų savo teiginiui patvirtinti ir kad reikia daryti prielaidą, jog privatūs kreditoriai veikė paisydami savo interesų ([69]).

4.3.2. *Kiekvieno iš pavienių NCHZ viešųjų kreditorių suteikto ekonominio pranašumo nebuvimas*

(114) Komisija atskirai įvertino kiekvieno iš viešųjų kreditorių, įėjusių į kompetentingo organo sudėtį (žr. 21 konstatuojamąją dalį), individualią padėtį ir ar jo elgesys tenkino privataus kreditoriaus kriterijų. Bendrasis Teismas nusprendė, kad taikant privataus kreditoriaus kriterijų reikia įvertinti individualią viešųjų kreditorių padėtį ir atsižvelgti į konkrečias jų charakteristikas, visų pirma remiantis jų kaip užtikrinimo priemones turinčių ar jų neturinčių kreditorių statusu; tai reiškia, kad viešųjų kreditorių nereikėtų laikyti vienu subjektu ([70]). Be to, Bendrasis Teismas atkreipė dėmesį į tai, kad reikėjo atsižvelgti į privatų kreditorių, kurio padėtis buvo kuo panašesnė į viešojo kreditoriaus padėtį ir kuris siekė susigrąžinti sumas, kurias skolininkas buvo jam skolingas.

(115) Komisija nevertina viešųjų kreditorių, neįėjusių į kompetentingo organo sudėtį, visų pirma socialinio draudimo įmonės ir bendrojo sveikatos draudimo įmonės, kurie buvo didžiausios vertės reikalavimų bankroto procedūroje pateikę viešieji kreditoriai, padėties (žr. 1 lentelę, 24 konstatuojamąją dalį). Tie kreditoriai negalėjo tiesiogiai dalyvauti sprendimo dėl tolesnės NCHZ veiklos priėmimo procese ir negalėjo tiesiogiai pareikšti nuomonės dėl

([69]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 143 punktas.

([70]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 188, 190 ir 192 punktai (žr. Ištraukas toliau). Taip pat žr. 2002 m. liepos 11 d. Bendrojo Teismo sprendimo *HAMSA prieš Komisiją*, T-152/99, EU:T:2002:188, 166–172 punktus; 2011 m. gegužės 17 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Buczek Automotive prieš Komisiją*, T-1/08, EU:T:2011:216, 84 punktą.
Bendrasis Teismas nusprendė: „<...> iš 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *HAMSA prieš Komisiją* (T-152/99, EU:T:2002:188) ir ypač jo 166–172 punktų akivaizdu, kad Sąjungos teismas ragino apsvarstyti individualią viešųjų kreditorių padėtį, visų pirma remiantis jų kaip užtikrinimo priemones turinčių ar jų neturinčių kreditorių statusu, siekiant iš esmės nustatyti, ar jų sprendimais viršijama tai, kas yra pateisinama komerciniais apribojimais, arba ar tai galima paaiškinti noru suteikti pranašumą nagrinėjamajai įmonei. Tai reiškia, kad Sąjungos teismas nustatė, jog viešųjų kreditorių nereikėtų laikyti vienu subjektu, bet kad reikėtų atsižvelgti į konkrečias jų charakteristikas.“ Be to, „<...> reikia pažymėti, kad 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *HAMSA prieš Komisiją*, T-152/99, EU:T:2002:188, 168 ir 170 punktuose pateiktos pastabos buvo paminėtos 2011 m. gegužės 17 d. Sprendime *Buczek Automotive prieš Komisiją* (T-1/08, EU:T:2011:216, 84 punktas).“ Galiausiai, „<...> Bendrasis Teismas atkreipė dėmesį į tai, kad taikant privataus kreditoriaus kriterijų reikia atsižvelgti į privatų kreditorių, kurio padėtis buvo kuo panašesnė į viešojo kreditoriaus padėtį ir kuris siekė susigrąžinti sumas, kurias finansinių sunkumų patiriantis skolininkas yra jam skolingas, ir dėl to į valstybę nereikia žiūrėti kaip į vieną kreditorių, apjungiantį visus suinteresuotuosius viešuosius kreditorius.“

sprendimo dėl tolesnės NCHZ veiklos (žr. 44 konstatuojamąją dalį). Šiuo požiūriu Bendrasis Teismas atmetė „AlzChem“ argumentus, kad i) socialinio draudimo įmonė galėjo ir turėjo dalyvauti nagrinėjant bylą bankroto teisme, kad apskųstų tokią tolesnę NCHZ veiklą, ir kad ii) tai, kad įmonė turėjo visas priemones, kad išvengtų tolesnių nuostolių, neatleido Slovakijos Respublikos nuo prievolės kitomis priemonėmis vengti tolesnio jai grąžintinų skolų kaupimosi ([71]). Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš Bankroto įstatymo ir ypač jo 83 straipsnio 4 dalies nėra akivaizdu, kad šios bylos aplinkybėmis socialinio draudimo įmonė galėjo dalyvauti sprendimų priėmimo procese, susijusiame su tolesne NCHZ veikla, bankroto teisme, ir todėl padarė išvadą, kad socialinio draudimo įmonė tokios galimybės dalyvauti neturėjo ([72]).

4.3.2.1. Slovakijos garantijų ir vystymo bankas

(116) Slovakijos garantijų ir vystymo bankas (toliau – bankas) buvo vienas iš šešių NCHZ užtikrinimo priemones turinčių kreditorių, kurių prieš bankrotą pagal paskolos sutartį pateiktas užtikrintas reikalavimas siekė maždaug 750 000 EUR.

(117) Kaip minėta 108 konstatuojamojoje dalyje, per bankroto laikotarpį bankas nepalaikė aktyvių komercinių santykių su NCHZ. Jis nebuvo pateikęs NCHZ reikalavimų po bankroto ir jam nekilo rizika, kad, įmonei tęsiant veiklą, įsipareigojimai padidės: jo reikalavimai negalėjo padidėti vien dėl to, kad NCHZ tęstų veiklą.

(118) Atsižvelgdama į tai, Komisija mano, jog ekonominė analizė ir NCHZ vadovybės pristatymas, kurie buvo pateikti bankui iki sprendimo priėmimo 2011 m. sausio mėn., buvo tinkamas pagrindas, kad bankas pritartų sprendimui. Kaip aprašyta 101–104 konstatuojamosiose dalyse, iš šių dokumentų matyti, kad tolesnė NCHZ veikla ir jos kaip veikiančio verslo pardavimas (atsiradus suinteresuotam pirkėjui (103 konstatuojamoji dalis)) atitiko kreditorių, taigi ir banko, interesus.

(119) Be to, nustatyta, kad i) 2010 m. gruodžio mėn. viduryje nepatenkinti reikalavimai, susiję su NCHZ veikla per pirmąjį bankroto laikotarpį, kuriems buvo teikiama pirmenybė, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais, sudarė maždaug 16 mln. EUR (33 konstatuojamoji dalis) ir ii) beveik visas NCHZ turto pardavimo pajamas (priklausomai nuo scenarijaus) reikėtų panaudoti siekiant padengti NCHZ veiklos nutraukimo sąnaudas (34 konstatuojamoji dalis). Dėl to, jei įmonė būtų buvusi likviduota, tikimybė, kad iki bankroto pateikti reikalavimai būtų patenkinti, labai sumenko.

(120) Atsižvelgiant į tai, buvo pagrindo tikėtis, kad likvidavimo atveju nebūtų buvęs patenkintas nė vienas iki bankroto banko pateiktas reikalavimas. Taigi, remdamasis tuo metu turėta informacija, Slovakijos garantijų ir vystymo bankas galėjo manyti, jog jam būtų naudingiau, jeigu veikla būtų tęsiama, palyginti su visų reikalavimų nepatenkinimu likvidavimo atveju.

(121) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija mano, kad Slovakijos garantijų ir vystymo banko sprendimą remti tolesnę NCHZ veiklą būtų priėmęs ir apdairus bei kruopštus privatus kreditorius ir kad dėl to jis suderinamas su rinka.

4.3.2.2. Nacionalinis turto fondas

(122) Nacionalinis turto fondas – užtikrinimo priemones turintis NCHZ kreditorius, iki bankroto įmonei pateikęs maždaug 17,85 mln. EUR reikalavimą dėl su privatizavimu susijusių įsipareigojimų. Jis taip pat buvo vienintelis viešasis kreditorius kreditorių komitete, kuriame buvo atstovaujama užtikrinimo priemonių neturintiems kreditoriams ir keturiems užtikrinimo priemonių neturintiems privatiems kreditoriams (žr. 19 konstatuojamąją dalį).

(123) Visi į kreditorių komiteto sudėtį įėję užtikrinimo priemonių neturintys iki bankroto reikalavimus pateikę kreditoriai, įskaitant Nacionalinį turto fondą, rėmė tolesnę NCHZ veiklą ir teisiškai privalėjo veikti paisydami visų užtikrinimo priemonių neturinčių kreditorių iki bankroto, ne tik į kreditorių komiteto sudėtį įėjusių kreditorių, interesų. Be to, Nacionalinis turto fondas, kuris taip pat buvo užtikrinimo priemones turintis kreditorius, pareiškė remiantis tolesnę veiklą.

([71]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 145–152 punktai.
([72]) 2018 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *AlzChem AG prieš Komisiją*, T-284/15, EU:T:2018:950, 151 ir 152 punktai.

(124) Kaip minėta 108 konstatuojamojoje dalyje, Nacionalinis turto fondas per bankroto laikotarpį nepalaikė aktyvių komercinių santykių su NCHZ. Jis nebuvo pateikęs NCHZ reikalavimų po bankroto ir jam nekilo rizika, kad, įmonei tęsiant veiklą, įsipareigojimai padidės: jo reikalavimai negalėjo padidėti vien dėl to, kad NCHZ tęstų veiklą.

(125) Atsižvelgiant į tai, ekonominė analizė ir NCHZ vadovybės pristatymas, kurie buvo pateikti Nacionaliniam turto fondui iki sprendimo priėmimo 2011 m. sausio mėn., buvo tinkamas pagrindas, kad fondas pritartų sprendimui. Kaip aprašyta 101–104 konstatuojamosiose dalyse, iš šių dokumentų matyti, kad tolesnė NCHZ veikla ir jos kaip veikiančio verslo pardavimas (atsiradus suinteresuotam pirkėjui (103 konstatuojamoji dalis)) atitiko kreditorių, taigi ir Nacionalinio turto fondo, interesus.

(126) Be to, nustatyta, kad i) 2010 m. gruodžio mėn. viduryje nepatenkinti reikalavimai, susiję su NCHZ veikla per pirmąjį bankroto laikotarpį, kuriems buvo teikiama pirmenybė, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais, sudarė maždaug 16 mln. EUR (33 konstatuojamoji dalis) ir ii) beveik visas NCHZ turto pardavimo pajamas (priklausomai nuo scenarijaus) reikėtų panaudoti siekiant padengti NCHZ veiklos nutraukimo sąnaudas (34 konstatuojamoji dalis). Dėl to, jei įmonė būtų buvusi likviduota, tikimybė, kad iki bankroto pateikti reikalavimai būtų patenkinti, labai sumenko.

(127) Atsižvelgiant į tai, bet koks hipotetinis kreditorius tokioje pat padėtyje galėtų pagrįstai tikėtis, kad likvidavimo atveju nebūtų buvęs patenkintas nė vienas iki bankroto pateiktas Nacionalinio turto fondo reikalavimas. Taigi, remdamasis tuo metu turėta informacija, Nacionalinis turto fondas galėjo pagrįstai manyti, jog jam būtų naudingiau, jeigu veikla būtų tęsiama, palyginti esant reikalavimų nepatenkinimu likvidavimo atveju.

(128) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija mano, kad Nacionalinio turto fondo sprendimą remti tolesnę NCHZ veiklą būtų priėmęs ir apdairus bei kruopštus privatus kreditorius ir kad dėl to jis suderinamas su rinka.

4.3.2.3. Aplinkos fondas

(129) Aplinkos fondas buvo NCHZ užtikrinimo priemones turintis kreditorius, iki bankroto pagal paskolos sutartį įmonei pateikęs maždaug 950 000 EUR užtikrintąjį reikalavimą ir maždaug 70 000 EUR neužtikrintąjį reikalavimą (žr. 2 lentelę, 25 konstatuojamąją dalį).

(130) Kaip minėta 108 ir 111 konstatuojamosiose dalyse, Aplinkos fondui kilo rizika, kad dėl tolesnės NCHZ veiklos įsipareigojimai padidės, ir atsirado papildomų įsipareigojimų jam ir per pirmąjį, ir per antrąjį bankroto laikotarpį.

(131) Aplinkos fondo reikalavimai, pateikti po to, kai NCHZ paskelbė bankrotą, buvo susiję su daliniu metinio oro taršos mokesčio nesumokėjimu. Pagal galiojusius teisinius reikalavimus, mokesčiai už ankstesnius metus ([73]) pramonės veiklos vykdytojams buvo nustatomi remiantis konkrečios gamyklos ankstesniais metais sukeltos oro taršos suma.

(132) Atlikus oficialų tyrimą paaiškėjo, kad 2010 m. oro taršos mokestis, kurį Aplinkos fondas nustatė 2010 m. gegužės mėn. už oro taršą 2009 m., sudarė 192 454 EUR, o 2010 m. pabaigoje (pirmojo bankroto laikotarpio pabaigoje) po bankroto pateikti reikalavimai dėl dalinio metinio oro taršos mokesčio nesumokėjimo siekė 222 954 EUR (žr. 26 konstatuojamąją dalį). Tačiau šie reikalavimai buvo susiję ne su NCHZ veikla bankroto metu 2010 m., o su 2009 m., kai NCHZ veikla buvo užtikrinta pagal įstatymą.

(133) Komisija pirmiausia pažymi, kad oro taršos mokesčių suma buvo didžiąja dalimi nuspėjama, nes ji buvo susijusi su įmonės veiklos lygiu. Antra, viešieji mokesčiai, apskaičiuoti bankrutuojančiai įmonei vykdant veiklą, buvo sumokami pirmumo tvarka, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais.

([73]) Tai nustatyta Taršos įstatyme Nr. 401/1998 (su pakeitimais).

(134) Taigi, taip pat ir 2011 m. buvo galima tikėtis, kad NCHZ būtų prisiėmusi papildomų su oro tarša susijusių įsipareigojimų (už 2010 m.), net jeigu 2011 m. kreditoriai būtų nusprendę ją likviduoti. Be to, atsižvelgiant į tai, kad net pagal likvidavimo scenarijų būtų buvę neįmanoma nutraukti gamybos nedelsiant, NCHZ būtų teršusi ir toliau, net jeigu šiam scenarijui ir būtų pritarta, tad jai būtų tekę mokėti išmetamo teršalų kiekio mokesčius net 2012 m. Kadangi iki bankroto pateikti dideli reikalavimai, Aplinkos fondo sprendimas balsuoti už tolesnę skolininko veiklą buvo atsargus.

(135) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pagal bet kurį scenarijų – likvidavimo arba verslo veiklos tęsimo ir veikiančio verslo pardavimo – NCHZ būtų prisiėmusi papildomų su oro tarša susijusių įsipareigojimų 2011 m. ir, tikėtina, 2012 m., to laikotarpio mokestinės prievolės būtų buvusios tokios pačios, o neįvykdytos mokestinės prievolės tikriausiai būtų siekusios tokią pat sumą, nes visiems mokesčiams apmokėti būtų nepakakę net įmonės kaip veikiančio verslo pardavimo pajamų.

(136) Be to, nustatyta, kad i) 2010 m. gruodžio mėn. viduryje nepatenkinti reikalavimai, susiję su NCHZ veikla per pirmąjį bankroto laikotarpį, kuriems buvo teikiama pirmenybė, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais, sudarė maždaug 16 mln. EUR (33 konstatuojamoji dalis) ir ii) beveik visas NCHZ turto pardavimo pajamas (priklausomai nuo scenarijaus) reikėtų panaudoti siekiant padengti NCHZ veiklos nutraukimo sąnaudas (34 konstatuojamoji dalis). Dėl to, jei įmonė būtų buvusi likviduota, tikimybė, kad iki bankroto pateikti reikalavimai būtų patenkinti, labai sumenko.

(137) Atsižvelgiant į tai, buvo galima pagrįstai tikėtis, kad likvidavimo atveju nebūtų buvęs patenkintas nė vienas Aplinkos fondo iki bankroto pateiktas reikalavimas. Taigi, remdamasis tuo metu turėta informacija, Aplinkos fondas galėjo manyti, jog jam būtų naudingiau, jeigu veikla būtų tęsiama, palyginti su visų reikalavimų nepatenkinimu likvidavimo atveju.

(138) Atsižvelgdama į tai, Komisija taip pat mano, jog ekonominė analizė ir NCHZ vadovybės pristatymas, kurie buvo pateikti Aplinkos fondui iki balsavimo 2011 m. sausio mėn., buvo tinkamas pagrindas fondui priimti balsavimo sprendimą. Kaip aprašyta 101–104 konstatuojamosiose dalyse, iš abiejų šių dokumentų matyti, kad tolesnė NCHZ veikla ir jos kaip veikiančio verslo pardavimas (atsiradus suinteresuotam pirkėjui (103 konstatuojamoji dalis) atitiko kreditorių, taigi ir Aplinkos fondo, interesus. Taigi, Aplinkos fondas, kurio papildomi reikalavimai per antrąjį bankroto laikotarpį, tikėtina, buvo mažesni nei iki bankroto pateikti reikalavimai, turėjo svarių priežasčių savo sprendimą grįsti administratoriaus ekonomine analize ir vadovybės pristatymu.

(139) Taigi, Komisija mano, kad Aplinkos fondo sprendimą remti tolesnę NCHZ veiklą būtų priėmęs ir apdairus bei kruopštus privatus kreditorius, todėl jis suderinamas su rinka.

4.3.2.4. Novakų miestas

(140) Novakų miestas buvo užtikrinimo priemones turintis NCHZ kreditorius, iki bankroto įmonei pateikęs maždaug 43 781 EUR reikalavimą dėl su nekilnojamojo turto mokesčiu susijusios teisės įkeisti įregistravimo.

(141) Kaip minėta 108 ir 111 konstatuojamosiose dalyse, Novakų miestui kilo rizika, kad NCHZ įsipareigojimai per bankroto laikotarpį padidės, ir tikrai įmonei teko prisiimti papildomų įsipareigojimų, pirmiausia susijusių su jos nekilnojamojo turto mokestinėmis prievolėmis.

(142) Novakų miesto reikalavimai, pateikti po to, kai NCHZ paskelbė bankrotą, buvo susiję su daliniu metinių nekilnojamojo turto mokesčių nesumokėjimu. Remiantis galiojusiais teisiniais reikalavimais, mokesčiai už tam tikrus metus buvo nustatomi ([74]) pagal žemės ir pastatų plotą (atskirai skirtingoms kategorijoms).

([74]) Tai nustatyta Vietos mokesčių įstatyme Nr. 582/2004 su pakeitimais.

(143) Pagrindinis Novakų miesto reikalavimas įmonei NCHZ per pirmąjį bankroto laikotarpį buvo 2010 m. kovo mėn. nustatytas 2010 m. nekilnojamojo turto mokestis, sudaręs 523 793 EUR (žr. 27 konstatuojamąją dalį). Atsižvelgiant į šio reikalavimo pobūdį, susijusį su viešuoju mokesčiu, šis reikalavimas buvo vykdomas pirmumo tvarka ir buvo iš dalies patenkintas per pirmąjį bankroto laikotarpį. 2010 m., t. y. pirmojo bankroto laikotarpio, pabaigoje reikalavimai, pateikti po bankroto, sudarė 29 762 EUR (daugiausia NCHZ įsipareigojimas dėl nekilnojamojo turto mokesčio) (žr. 27 konstatuojamąją dalį).

(144) Vadovybės pristatyme buvo paminėtos pajamos, kurias Novakų miestas tikriausiai prarastų, jeigu NCHZ nutrauktų veiklą, ir kurios sudarė maždaug 572 000 EUR per metus (32 konstatuojamoji dalis); kita vertus, matyti, kad jos atitinka papildomų reikalavimų, pateiktinų per antrąjį bankroto laikotarpį, įvertį.

(145) Priimant sprendimą buvo žinoma, kad NCHZ turėjo mokėti Novakų miestui mokesčius kasmet ir jie priklausė ne nuo to, ar įmonė vykdė veiklą, o tik nuo to, kokio ploto žemę ir pastatus ji valdė nuosavybės teise. Taigi, reikėjo tikėtis, kad neįvykdytos mokestinės prievolės būtų buvusios vienodos ir pagal likvidavimo, ir pagal veikiančio verslo pardavimo scenarijų, nes dėl kitų po bankroto vienu metu pateiktų kreditorių reikalavimų lėšų visiems mokesčiams sumokėti būtų neužtekę.

(146) Be to, per vertinamą laikotarpį nuosavybės teise NCHZ valdomos žemės plotas tikriausiai nebūtų iš esmės pasikeitęs. Galimas žemės pardavimas buvo tolima perspektyva pirmiausia dėl gana didelės aplinkosauginės naštos ir dėl to, kad ant tos žemės buvo sunkioji chemijos pramonė. Būtų buvę pernelyg drąsu ir hipotetiška manyti, kad pirkėjas būtų įsigijęs visą plotą arba jo dalį ir būtų sumokėjęs bent dalį nekilnojamojo turto mokesčio. Taigi, remiantis tik privataus kreditoriaus kriterijumi, NCHZ veikla skolos Novakų miestui požiūriu buvo neutrali.

(147) Todėl Komisija pirmiausia pažymi, kad nekilnojamojo turto mokesčių suma buvo didžiąja dalimi nuspėjama, nes ji buvo susijusi su įmonės užimamos žemės ir pastatų plotu. Antra, mokesčiai, apskaičiuoti bankrutuojančiai įmonei vykdant veiklą, buvo mokami pirmumo tvarka, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais.

(148) Be to, nustatyta, kad: i) 2010 m. gruodžio mėn. viduryje nepatenkinti reikalavimai, susiję su NCHZ veikla per pirmąjį bankroto laikotarpį, kuriems buvo teikiama pirmenybė, palyginti su iki bankroto pateiktais reikalavimais, sudarė maždaug 16 mln. EUR (33 konstatuojamoji dalis) ir ii) beveik visas NCHZ turto pardavimo pajamas (priklausomai nuo scenarijaus) reikėtų panaudoti siekiant padengti NCHZ veiklos nutraukimo sąnaudas (34 konstatuojamoji dalis). Dėl to, jei įmonė būtų buvusi likviduota, tikimybė, kad iki bankroto pateikti reikalavimai būtų patenkinti, labai sumenko.

(149) Atsižvelgiant į tai, ekonominė analizė ir NCHZ vadovybės pristatymas, kuriuos 2011 m. sausio mėn. Novakų miestas turėjo, buvo tinkamas pagrindas, kad jis pritartų sprendimui. Kaip aprašyta 101–104 konstatuojamosiose dalyse, iš šių dokumentų matyti, kad tolesnė NCHZ veikla ir jos kaip veikiančio verslo pardavimas (atsiradus suinteresuotam pirkėjui (103 konstatuojamoji dalis) atitiko kreditorių, taigi ir Novakų miesto, interesus.

(150) Taigi, atsižvelgiant į likvidavimo atveju tikėtiną visų iki bankroto pateiktų reikalavimų nepatenkinimą, tolimą žemės pardavimo perspektyvą dėl didelių su žeme susijusių aplinkos apsaugos išlaidų ir neišvengiamą nesumokėtų ilgo (ilgesnio nei vienų metų) laikotarpio mokesčių padidėjimą net likvidavimo atveju, Novakų miestui buvo tikslinga remti tolesnę NCHZ veiklą.

(151) Taigi, Komisija mano, kad Novakų miesto sprendimas balsuoti už tolesnę NCHZ veiklą buvo suderinamas su rinka.

4.3.3. *Išvada dėl ekonominio pranašumo buvimo*

(152) Atsižvelgdama į tai, kas paminėta, Komisija mano, kad įvairių valstybės subjektų elgesys atitiko privataus kreditoriaus kriterijų.

(153) Todėl Komisija daro išvadą, kad antruoju bankroto laikotarpiu, kai Strateginių įmonių įstatymas nebebuvo taikomas ir NCHZ tęsė veiklą remdamasi kompetentingo organo sprendimu, NCHZ pranašumai prieš konkurentus nebuvo didesni, nei jai veikiant įprastomis rinkos sąlygomis.

(154) Bet kuriuo atveju, atsižvelgiant į tai, kad kompetentingo organo sprendimų priėmimo procese dalyvavę viešieji kreditoriai elgėsi, kaip bet koks kitas rinkos dalyvis, Komisija laikosi nuomonės, kad toliau nereikia vertinti, ar viešųjų kreditorių sprendimas buvo *pari passu* ar ne, taigi ar panašioje padėtyje esantys privatūs kreditoriai jį priimtų tokiomis pat sąlygomis. Faktiškai nagrinėjamų kreditorių padėtis nebuvo vienoda. Be to, jeigu galima nustatyti, ar suteikiamas ekonominis pranašumas, nereikia toliau tikrinti, ar nagrinėjamo valstybės subjekto elgesio sąlygos buvo *pari passu* ([75]). Jeigu valstybės subjektų kišimasis nėra *pari passu*, palyginti su privačiais veiklos vykdytojais, tai savaime nereiškia, kad sandoris neatitinka rinkos sąlygų, ir suderinamumą su rinkos sąlygomis galima įvertinti kitomis priemonėmis ([76]). Taigi, nebūtina vadovautis *pari passu* sąlygų analize, nes NCHZ kreditorių atveju ekonominio pranašumo nebuvimas ir suderinamumas su rinkos sąlygomis įrodomi kitomis priemonėmis.

5. **IŠVADA**

(155) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, pakartotinai įvertinusi per antrąjį bankroto laikotarpį NCHZ taikytą priemonę, dėl kurios buvo priimtas sprendimas pradėti oficialų tyrimą, nurodytą šio sprendimo 1 išnašoje, Komisija daro išvadą, kad priemonė nėra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Kompetentingo organo sprendimas nurodyti bankroto administratoriui tęsti NCHZ veiklą, kurį 2011 m. sausio 26 d. vienbalsiai priėmė kreditorių komitetas bei užtikrinimo priemones turintys kreditoriai ir kuris 2011 m. vasario 17 d. bankroto teismo, veikiančio kaip kompetentingo organo narys, nutartimi buvo padarytas privalomas po to, kai 2010 m. gruodžio 31 d. baigė galioti Strateginių įmonių įstatymas, nėra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalį.

2 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Slovakijos Respublikai.

Priimta Briuselyje 2021 m. birželio 14 d.

Komisijos vardu
Margrethe VESTAGER
Komisijos narė

([75]) 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *SNCM ir Prancūzija prieš Corsica Ferries France*, C-533/12 P ir C-536/12 P, EU:C:2014:2142, 54 punktas. Taip pat žr. 2018 m. vasario 1 d. Sprendimo *Larko prieš Komisiją*, T-423/14, EU:T:2018:57, 119 punktą ir 2012 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Corsica Ferries France prieš Komisiją*, T-565/08, EU:T:2012:415, 122 punktą. Taip pat žr. Sprendimo *Duferco Long Products SA prieš Komisiją*, T-93/17, EU:T:2018:558, 99–106 punktus, kuriuose Bendrasis Teismas nustatė, kad sandoris neatitiko rinkos sąlygų, neatlikdamas *pari passu* analizės.

([76]) 2014 m. birželio 12 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Sarc* prieš *Komisiją*, T-488/11, EU:T:2014:497, 98 punktas. Taip pat žr. 2018 m. rugsėjo 18 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Duferco Long Products SA prieš Komisiją*, T-93/17, EU:T:2018:558, 102 ir 103 punktus.